

Kort i omlopp i Polen under tiden det begav sig, visandes ritualmordet på Agnes Hruza, 19. En jude, Leopold Hilsner, befanns skyldig till detta brott. Hilsner inkluderade två andra judar, Solomon Wassermann och Joshua Erbmänn. (1899)

Mitt Irrelevanta Försvar varandes Beträktelser bakom galler och ute om Judiska Ritualmord

av ARNOLD S. LEESE

Originaltitel: My Irrelevant Defence

being Meditations Inside Gaol and Out
On Jewish Ritual Murder

Dedicerad utan tillåtelse till
Mr. OLIVER LOCKER-LAMPSON, M.P.,
OCH
Hon. Mr. JUSTICE GREAVES-LORD.

LONDON:

The I.F.L. Printing & Publishing Co.,
30, Craven Street, W.C.2.

--

1938.

"Själ hade de ingen, eller anor;
"eller förstånd, eller ledare,
"eller fartyg, eller bokstäver,
"eller minsta skymt av Gud."

Brittiska Eddan

-

"Ni har djävulen till fader, och ni vill göra vad er fader önskar. Han har varit en mördare från första början" --

Johannesevangeliet 8:44

-

"För att beröva de politiska förbrytelseerna deras gloria av mod och dygd, skola vi placera dem på de anklagades bänk i bredd med förövare av stöld, mord och alla slags vedervärdiga och simpla förbrytelser. Då kommer den allmänna meningen att se ned på detta slags förbrytelser på samma sätt som på varje annan samt skänka dem samma förakt." -- Protokoll 19, Sion Vises Protokoll.

-

"Om jag dödar en rätta med en pinne och har honom i ett hörn är jag inte förargad om han försöker att bita mig och skriker och snattrar i raseri. Mitt jobb är, inte att bli arg, utan att behålla lugnet, att se till mitt fotarbete och att fortsätta att slå honom där det kommer att göra mest nytta." --

A. S. Leese, talandes vid mottagandet, 17:e feb., 1937, efter sin återkomst från fängelset.

INDEX

INTRODUKTION

KAPITEL I - MÄNSKLIGT OFFER EN SEMITISK TRADITION

KAPITEL II - DEN RASLIGA DRIFTEN

KAPITEL III - MÄNSKLIGT OFFER OCH DEN JUDISKA RELIGIONEN

KAPITEL IV - MOTIVET OCH NATUREN AV JUDISKA RITUALMORD

KAPITEL V - "EN RELIK FRÅN DAGARNA AV TROLLODOM OCH SVARTKONST"

KAPITEL VI - "DET KAN INTE SKE NU"

KAPITEL VII - JUDISKA RITUALMORD I ENGLAND FÖRE UTDRIVANDET 1290

KAPITEL VIII - VÄLDOKUMENTERADE FALL I TIDIGA OCH MEDELTIDA TIDER, 1171 TILL 1510

KAPITEL IX - VÄLDOKUMENTERADE FALL UNDER 1600-TALET OCH 1700-TALET

KAPITEL X - VÄLDOKUMENTERADE FALL UNDER 1800-TALET

KAPITEL XI - VÄLDOKUMENTERADE FALL UNDER DET NUVARANDE ÅRHUNDRADET

KAPITEL XII - DET JUDISKA FÖRSVARET

KAPITEL XIII - BEVIS AV KONVERTERADE JUDAR

KAPITEL XIV - FALL BEKRÄFTADE AV KONSTITUTIONELL MYNDIGHET

KAPITEL XV - DEN KATOLSKA KYRKANS ATTITYD GENTEMOT JUDISKA RITUALMORD

KAPITEL XVI - DEN PROTESTANTISKA KYRKANS ATTITYD

KAPITEL XVII - ANDRA FALL VÄRDA TILLTRO

KAPITEL XVIII - TVÅ EGENDOMLIGA HÄNDELSER

KAPITEL XIX - VAD AV DETTA?

KAPITEL XX - IRRELEVANTA TANKAR

BIBLIOGRAFI AV ARBETEN SOM STÖDJER BLODANKLAGELSEN

-

INTRODUKTION

Den 15:e juli 1936 frågade Mr. Oliver Locker-Lampson, M.P., en barndomsvän till familjen Rothschild, i Underhuset huruvida Justitiekanslern avsedde att ta sig an rättsliga domstolsförhandlingar mot författarna eller publicisterna av The Fascist, julinumret av tidningen innehållandes anklagelser mot judarna om praktiserandet av ritualmord. Justitiekanslern svarade att frågan var under beaktande.

Som ett slutgiltigt resultat av detta "beaktande" dömdes jag till sex månaders fångenskap bland kriminella den 21:a september 1936, Domaren i fallet varandes en 31:a Gradens Frimurare av Skotsk Rit. Men det är viktigt att notera att fällandet var förvärvat inte enbart på ritualmordsfrågan, vilken inte var litad uppå av Åklagaren i syftet att tysta mig, utan på hela innehållet av julinumret av The Fascist, och speciellt på ord använda av mig med referens till schackrande av judar.

Under lagen om ärekränkning kunde inte sanningen i mina påståenden med referens till ritualmord användas som ett argument i mitt försvar; det var ansett tillräckligt under lagen att påståendena hade blivit skrivna, och att de "utsatte Hans Majestäts undersåtar av judisk tro för misstro, smädelse och bojkott" och på så vis medförde Offentlig Åverkan.

Jag kom till domstolen mycket väl förberedd, om sanningen i mina påståenden var prövade, att bestyrka påståendena jag hade gjort i The Fascist, och var också redo att begära att "Rex", åklagaren, skulle frambringa från Riksarkivet vissa Close and Patent Rolls of the State i vilka judiska ritualmord är dokumenterat som ett etablerat fakta i detta land! Men jag förbjöds av Domaren att använda dessa rader till mitt försvar; det spelade ingen roll vem som än hade anklagat judar för ritualmord, eller hur ofta, eller vad historiska fakta bevisade, eller hur många fällande domar det hade varit under lämplig juridisk myndighet; således, då jag frågade Inspektör Kitchener, det enda vittnet som kom fram mot mig, "Då du tog dig an detta fall, var du under föreställningen att ritualmord var någonting från det förflutna?" och han svarade "Ja", Domaren avbröt med förebråelsen "Sanningen av en ärekränkning är inget försvar, måste jag åter påpeka."

Justitiekanslern, igen, som agerade som Åklagande Rättsombud, avbröt en annan fråga av mig till samma vittne, med förebråelsen: "I mitt framförande, är det korrekt framlagt att den svarande i ingen mening är tillåten att påvisa sanningen av en upprorisk ärekränkning som ett rättfärdigande för att ha publicerat den." Domaren sade då, "Så är lagen som jag förstår den." Han gjorde det klart för mig att om jag skulle gå vidare på en sådan linje av försvar skulle det vara domstolstrots, som om "sanningen" av "ärekränkningen" var "irrelevant" i frågan om åtalet! Sådan är kanske lagen, men det är inte rättvisa!

Det sista som den Gömda Handen av Judiskt Frimureri ville ha var sanningen om ritualmord!

Sen jag kom ut från fängelse den 6:e februari, 1937, har jag, tills nyligen, varit för upptagen för att skriva i frågan om ritualmord; men finnandes att det finns, också bland anti-judiska arbetare, personer som, som aldrig har gjort utredningar i frågan själva, fortfarande tror att judiska ritualmord inte bara inte har existerat och inte existerar, utan är påhitt skapade av galna antijudiska fanatiker, och som sådana, presterade av mig, i min kampanj mot judarna, blir det nödvändigt för mig att ta steg för att försvara

mitt eget rykte som en man av god tro genom att sammanställa och publicera denna bok.

Vad rättsprocessen hindrade mig från att göra i mitt eget försvar, gör jag nu på dessa sidor, och jag har ingen ängslan angående de slutsatser till vilka mina läsare kommer fram till i frågan.

Föremålet med ritualmord har alltid varit det att den Judiska Penga Makten, vilken kontrollerar detta land liksom de flesta andra, har tagit alla möjliga steg för att tysta ned. Orsaken är att ritualmord var dynamiten som slutligen blåste juden ut ur England 1290, ut ur Spanien 1492, och ut ur Tyskland i vår tid. Judarna vet det; och jag vet det också!

Men det finns ingen brittisk lag, och inget elfte budord, som gör ritualmord av judar till ett förbjudet ämne i detta land. Sir Richard Burtons bok om det var publicerad kort efter hans död mot slutet av det senaste århundradet; Stracks bok, försvarandes judarna mot anklagelsen, var översatt och publicerad i England 1909; medan juden, C. Roth, publicerade sin Ritual Murder Libel and the Jew 1935. I Frankrike, som i Tyskland, är det fritt att tala om saken.

Jag bestrider och utmanar den Judiska Frimurar Makten, som styr detta land, genom att publicera följande arbete 1938, inte bara i mitt eget försvar, utan i offentlighetens intresse att slå ner attacken på yttrandefriheten som kvickt uppstår var än någon kritik av förflutet eller nutida uppförande av judar är berört, en attack som understöds för dess framgång uppå det löjliga uttalandet att ett brott av freden är troligt om sanningen om dem är talad! Jag gör så därför att judarna inte skall undkomma enkelt genom makten av pengar och frimureri från att bära bördan av en anklagelse vilken, i min åsikt, har blivit bevisad mot vissa av dem genom tiderna. Min avsikt är, och har alltid varit, trots vad min Frimurar Domare hade att säga om saken, att förändra "frågan om ett Tillstånd upprättat", nämligen statusen av judarna i detta land i likställdhet med briter, ett tillstånd vilket är farlig för vår civilisation, och att upplysa offentligheten om deras sanna natur som varelser besittandes instinkter fullkomligt oförenliga med våra egna, så att

de kan bli flyttade, lagligt och fredligt, till ett Nationellt Hem i vilket de kommer att vara tvungna att leva tillsammans. I detta mål, håller jag äran med den störste av engelska kungar, Edvard I, som förvisade judarna från dessa stränder 1290.

Vidmakthållandet av yttrandefriheten kräver att judiska ritualmord skall vara ett föremål för öppen diskussion, som Sati och Thagger och offringarna i Aztekernas Mexiko, vilka alla var ritualmord som, likt den judiska varianten, skulle praktiseras idag om inte ariern hade ingripit och förhindrat dem. Om världen tycker att jag inte har, i denna bok, bevisat mitt fall, låt dem skratta! Jag kan ta det! Men kan judarna? Jewish Chronicle (25:e september, 1936) beklagade sig efter att min rättegång var över att det inte hade blivit tillfälle för judarna att motbevisa anklagelsen om ritualmord. Nå, de har ett nu!

ARNOLD LEESE.

1:a Mars, 1938.

I sammanställandet av detta arbete har jag erhållit den mest värdefulla assistans från vissa medlemmar av Imperial Fascist League, som inte begär någon tacksamhet för den hjälpen. Jag skulle vilja erkänna mottagandet av den vägledning jag har erhållit i personliga brev från Mr. G., från Bristol, och från arbetet *Le Crime Rituel chez les Juifs*, av Mr. A. Monniot; också från artiklar rymda i Mr. A. Arcands nu nedlagda tidning, *Le Miroir*, i Montreal.

För en full redogörelse av rättegången om Arnold Leese 1936 på sex hopfantiserade anklagelser om "ärekränkning" mot judarna, se *The Fascist* för september, 1936, och maj, 1937, Möjlig att erhålla från Imperial Fascist League, 30, Craven Street, W.C.2, för 3d. Fri post.

MITT IRRELEVANTA FÖRSVAR:

JUDISKA RITUALMORD

KAPITEL I

MÄNSKLIGT OFFER EN SEMITISK TRADITION

DET är obestridligt att de gamla "Semiterna" manifesterade en säregen böjelse gentemot praktiserandet av blodiga offer till deras gudar.

Typisk är den judiska historien om Abraham erbjudandes att slakta med en kniv hans förstfödde, Isak, som ett offer till Jahve som hade beordrat honom att så göra. Mer typisk alltjämt är den Semitiska idén att hans gud skulle begära ett sådant mord att bli utfört.

I *Excavations at Gezer* berättar R. A. S. Macalister för oss att kropparna av offrade unga barn var funna i alla semitiska skikt; detta arbete beskriver kvarlevorna av dessa offer av vilka bilder är visade.

Jesaja anklagar judarna med att de "brinner av brunst bland terebinterna, under alla grönskande träd, ni som slaktar era barn i ravinerna, djupt inne i klippornas skrevor" (Jesaja 57:5) [1]. Det finns många andra referenser i Gamla Testamentet till praktiserandet av offrandet av barn till Molok.

Rev. J. Kitto säger i *Cyclopædia of Biblical Literature*, 1895, "deras altare ångade av mänskligt blod från tiden av Abraham till sönderfallet av Rikena av Juda och Israel."

G. A. Dorsey skriver i *Civilization* (Hamish Hamilton): "Historiskt var deras tempel i Jerusalem, likt ett Hindu eller Aztektempel, ett blodbad -- ena offret efter det andra."

Jewish Encyclopædia (1904, Vol. VIII, sid. 653) säger: "Realiteten är, därför, nu generellt accepterad av kritiska lärda, att under de

sista dagarna av kungariket var mänskliga offer erbjudna till JHVH [2] som Kung eller Rådgivare av Nationen och att Profeterna ogillade det"

Jesus i egen hög person talar till Fariséerna (Johannesevangeliet 8:44), anklagandes dem med att vara ärftliga mördare, en term som kan ha ingen annan betydelse än ritualmördare. "Ni har djävulen till fader, och ni vill göra vad er fader önskar. Han har varit en mördare från första början." Detta är i Boken i vilken "vittnen" är beedigade då de ger vittnesbörd mot "antisemiter" som exponerar morden av kristna barn av judar!

"Rabbinism var inget annat än ett utbredande av Fariseism, den fulla och svallande strömmen av korrupta doktriner, syner och praktiseringar, av vilka åarna rann upp till dagarna av Kristus och sträcker sig tillbaka till de av Esra tills de är försvunna i källan, den Religiösa Filosofin av en förfalskad Zoroastrism." (Rev. J. Kitto, Cyclopædia of Biblical Literature.)

Traditionens svans är således hel och leder till Rabbinism.

KAPITEL II

DEN RASLIGA DRIFTEN

VISSA personer säger att det är Talmud som gjorde juden till vad han är. Jag har en annan syn. Jag säger att det är juden som har gjort Talmud.

Jag tror att driften för mänskligt offer kommer inte genom religion utan genom ras; idén är, tror jag, en originell sådan, och kom till mig från observationen av en speciell ras, den känd som Armenoid eller Hitre Asiatisk ras, vilken jag anser har en bestämd instinkt gentemot sadism.

Det är, tror jag, det starka Armenoida eller Hitre Asiatiska draget vilket existerar i den Judiska Nationen uppå vilket vi har att lägga ansvaret för många otrevliga judiska drag och utövningar, bland dem ritualmord.

Judarna är en nation utan ett hem, inte en ras; de är en blandning av raser, och den rasliga beståndsdelen vilken är mest vanlig att bli funnen bland dem är den Armenoida, eller, som den ibland kallas, Hitre Asiatisk. De andra raserna vilka har bidragit mest till de judiska typerna, oavsett Ashkenaziska eller Sefardiska, är den Mongoloida, Negroida, Orientaliska och (Vit) Alpina.

Den Armenoida rasen verkar ha koncentrerats i Anatolien, där den råder inte bara i judar, utan i Armenier, och påverkar blodet av många "Turkar", "Syrianer", "Georgier" och också Kurder. Från detta asiatiska center har en verklig böldpest av Armenoidiskt blod spritts åt alla håll.

Norrut, i de tidiga århundradena efter Kristus., avancerade den genom det Khazariska Imperiet vilket blomstrade omkring 730 efter Kristus., den styrandes blivandes en konverterad jude och tvingar sitt folk att göra det samma. Söderut spred sig rasen över territorier av Arabien, Egypten, Sahara och södra Algeriet. Västerut har den förgiftat befolkningarna av Balkanstaterna och Grekland, Kreta, södra Italien, Sicilien och Spanien. Österut, har den drivit in i Afghanistan och Punjab.

Genom den judiska nationen har den, som alla vet, förorenat så gott som varje land i världen.

Den Armenoida rasen har följande fysiska karaktärsdrag: Längd och kroppsbyggnad, medium; kort huvud från bak till fram, med en stor och fet näsa böjd nedåt framåt toppen. Läpparna är ganska framstående. Håret är svart och krusigt, huden är av mörk färg, och ögonen är svarta eller bruna. Det är ett utmärkande drag hos denna ras att kraniet går rakt upp baktill; med andra ord, Armenoiden har "inget bakhuvud." Det är också en tendens hos ögonbrynen att "mötas" över näsan. Hakan är vanligtvis klent utvecklad.

I lynnet är Armenoiden motsatsen till uppriktig. Han är ouppnåelig i låg slughet, som hans utpressande ofta betecknar. Han är duktig på affärer på grund av hans väderkorn för detaljerad knusslighet, och hans kunskap i de lägsta aspekterna av mänsklig natur. Han är inte vanligtvis begåvad med mycket mod, men avsiktlig grymhet är alltför ofta manifesterad i hans natur. Hämdlystnaden, och hysandet av

hat mot vemhelst som opponerar sig mot honom, är mycket utmärkande i folk av den Armenoida typen.

Varje nation som rymmer en ansenlig proportion av folk av armenoid ras etablerar snart för sig själva ett rykte av grymhet, svekfullhet, oärlighet och en lycka i makt för maktens skull. Det är därför sådana nationer aldrig blomstrar under lång tid i deras eget territorium. De är inte tillåtna det av sina grannar.

Jag menar att det inte huvudsakligen är den judiska religionen som gör den Judiska Nationen hatad över hela världen; det är den stora mängden av armenoidiskt rasligt blod i deras ådror. Afghanen är precis lika grym, en armenoid muslim; Abessiniern precis lika förrädisk, en armenoid kristen; Armeniern precis lika elak, en annan armenoid kristen.

Ett kännetecken av religionerna som tilltalar armenoida folk (judar, muhammedaner och yazedis) är att invigningsceremonierna vanligtvis involverar någon sorts stympning, så som omskärelse. De religiösa lagarna styrandes slakten av djur för mat är formad och praktiserad utan beaktande för den onödiga smärta tillfogad på djuren av metoderna föreskrivna.

De gamla assyrierna var av Armenoid ras, och var beryktade för sin hänsynslösa grymhet.

Var än den Hitre Asiatiska eller Armenoida rasen råder, är där organiserade grymheter mot krigsfångar; i Afghanistan kom kvinnorna ut efter en strid för att söka efter skadade fiender på vilka de praktiserade hemska stympningar; i södra Algeriet, är där ett liknande praktiserande mot franska skadade, medan senare verksamheter i Abessinien bevisar att där är ett behov för samma sorts sak. Turkarna av Armenoid ras förefaller att frossa i kallblodig grymhet, medan bolsjevikjudarna i Ryssland, Ungern, Spanien och annorstädes har etablerat det tjugonde århundradet som varandes lika barbariskt som det tolfte . . . helt enkelt på grund av de rasliga instinkterna innehavda av importerade armenoider.

Enligt Jewish Encyclopædia, 1903, Vol. IV, sid. 99, då utförandes operationen av omskärelse på barn, tar en mohel (kirurg) "lite vin i sin mun och anbringar sina läppar mot delen involverad i operationen,

och utövar insugning, efter vilket han utstöter blandningen av vin och blod till en behållare han är utrustad med."

Slår inte denna "religiösa rit" klart fast Armenoiden som någonting fundamentalt annorlunda än oss själva?

Allt är ras; det finns ingen annan sanning.

Det ariska sinnet begriper med svårigheter idén om att någon mänsklig ras kan ha en instinkt gentemot sadistiskt offer, för ariern har själv inte någon sådan instinkt. Engelsmannen förstår inte att Juden, Afghanen och Armeniern är annorlunda konstituerad än han själv, och det är hans egen goda natur vilken i stort har varit ansvarig för judefieringen av sinnet vilken han själv har förvärvat genom att låta judar kontrollera honom så länge.

Jag är övertygad om att det är till rasen snarare än till Talmud eller Kabbala som vi måste se före vi kan förstå driften till ritualmord och kärleken till tortyr vilken dyker upp i individer i alla länder in till vilka den Hitre Asiatiska eller Armenoida rasen har genomträngt.

KAPITEL III

MÄNSKLIGT OFFER OCH DEN JUDISKA RELIGIONEN

Jag är inte en studerande av Talmud. Jag har ingen intention av att bli någon. Av samma anledning kommer jag inte att bli någon studerande av Ockultism eller Avloppsledningar. Jag känner stanken och håller mig på avstånd.

Icke desto mindre, därför att försvarare av judarna använder en viss linje av argument i förnekandet att det aldrig har funnits någon sådan sak som ritualmord av kristna av judar, är jag förpliktigad att citera några få otvivelaktiga experter i frågan.

Detta "argument" är att den judiska religiösa lagen inte bara inte sanktionerar praktiserandet av ritualmord, utan förbjuder konsumtion av blod alltigenom. Det är ett argument som har blivit använt genom alla tider, och som används nu, och som till och med

har varit grunden för domen "Icke Skyldig", i fall där judar har stått under åtal för ritualmord!

Det var argumentet använt av Sultanen i Turkiet då han, för pengamutor, utgav ett påbud (1840) sägandes att ritualmordanklagelserna mot judarna var förtal. (Beskrivet i senare kapitel mer ingående).

Men det är känt att det alltid har funnits två metoder av undervisning bland judarna: en Exoterisk, som öppet lärde ut Lagarna av Moses och de Rabbiniska traditionerna; den andra Esoterisk, eller mysterier anförtrodda bara till vissa personer bundna till tystnad. Denna senare, den Esoteriska läran, är associerad med Ockultism och vad som är känt som Svartkonst, och den mystiska Kabbala är dess källa, för vissa riter och ceremonier är blod nödvändigt; och hemliga riter existerar som är kända bara av de få.

Även om de skrivna Judiska Lagarna inte sanktionerar praktiserandet bevisar det inte att judar inte har begått Mord i överensstämmelse med någon ockult ritual. Låt en jude tala för oss här: --

Bernard Lazare, en jude som var sagd (Jewish Encyclopædia, 1904, Vol. VII, sid. 650) att vara "utan några religiösa övertygelser", skrev vad han själv beskrev som "en opartisk studie av historien och sociologin av judarna", kallandes sin bok L'Antisemitisme; i 1934 års upplaga av denna, Vol. II, sid. 215, skriver han, efter att ha nämnt anklagelserna mot judarna för ritualmord:

"Till denna allmänna tro är bifogat misstankarna, ofta rättfärdigade, mot judarna lystna till fördolda utövningar. Faktiskt, under Medeltiden, var juden ansedd av folket att vara magikern par excellence; man finner mången formel av exorcism i Talmud, och de Talmudiska och Kabbalistiska förbannelserna är mycket komplicerade. Nu vet man tillståndet att blod alltid innehas i verksamheten av trolldom. I Kaldeisk magi hade det en mycket stor vikt.... Nu, är det mycket troligt, till och med säkert, att judiska svartkonstnärer måste ha offrat barn; härav ursprunget till legenden om ritualoffringar."

Det är väl känt, som kommer att visas i Kapitel VI, att ockulta ritualer existerar i vilka alla sorters hemiska utövningar är utförda, och att de härrör från judiska Kabbala.

Hur löjligt är sen "argumentet" att därför att de Mosaiska Lagarna och Talmud inte förordar ritualmord, och även förbjuder användandet av blod, kan inte Isaac Abrahams vara skyldig till något slags ritualmord!

Ta ett likartat fall. Det Åttonde Budordet förbjuder stöld. Har du någon gång hört det sakförhållandet tas upp i försvaret av en kristen under åtal för ett sådant brott? Kan du föreställa dig den anklagades ombud argumentera att John Smith inte kunde ha stulit en plånbok från William Brown därför att den kristna religionen förbjuder en sådan sak? Och, kan du föreställa dig ett ombud komma undan med ett sådant argument? Men det är vad judarna ofta lyckats med att göra.

Så dumt är detta hysteriska ylande, "Våra lagar tillåter det inte", att jag, som en vetenskaplig utredare, skulle vara villig att bevilja det som fakta, utan vidare utredning av de judiska lagarna, att ritualmord är oförenliga med dessa lagar. Jag skulle bevilja det därför att poängen är av ingen vikt alls till mitt fall mot juden. Om poängen var avgörande vilken skillnad gör den till domen av Trentoaffären, Damaskusaffären, eller till de listor av fall jag kommer att bringa framför er i senare kapitel?

En annan poäng. Är det troligt att vi skulle finna klar tillåtelse för ett sådant brott som ritualmord i de judiska lagarna? Varför, om en sådan sak var att bli funnen, dristar jag att säga att ingen jude skulle bli lämnad levande, så stor skulle den allmänna indignationen vara mot den judiska nationen. Vi borde behandla dem på exakt samma vis som Sir W. H. Sleeman behandlade Thaggern, ritualmördarna i Indien, då han tog dem ur tillvaron som ärftliga kriminella under det senaste århundradet.

Dr. Erich Bischoff, den tyska huvudauktoriteten om judisk lag och religion, påstår sig ha lagt sitt finger på ett avsnitt auktoriserandes ritualmord i Thikunne Zohar (Edition Berdiwetsch, 88 b), en bok av kabbalistisk teosofi. Avsnittet lyder:

"Dessutom, där är en befallning angående dödandet av främlingar, som är som djur. Detta dödande måste bli gjort under lagliga metoder. Dessa som inte tillskriver sig själva till den Judiska religiösa lagen måste bli erbjudna som offer upp till en Högre Gud."

Dr. Bischoff kanske har rätt. Jag dristar mig ingen åsikt.

Icke desto mindre, de Judiska Lagarna säger oss någonting; utan något direkt sanktionerande av ritualmord, visar de oss utan någon som helst möjlighet till tvekan, att juden vanligtvis är i krig spirituellt med resten av mänskligheten, och uppå detta argument baserar jag mitt påstående att Judiska Lagar visar utförlig grund för den vetenskaplige utredaren att ta synen att det inte är något osannolikt i verkligheten av judiska ritualmord.

Jag kommer inte att ta samma linje som andra anti-judiska utredare har gjort i denna fråga; Jag kommer inte att citera några Mosaiska Lagar eller några talmudiska dogmer. Jag kommer endast att citera den store forskningsresanden och orientalisten, Sir Richard Burton, en britt som gjorde det till sin sak att noggrant studera Talmud och som dokumenterade sina slutsatser om förhållandena den avslöjade existerar mellan jude och Icke-jude. Jag citerar nu från hans *The Jew, the Gypsy and El Islam*, utgiven av W. H. Wilkins, och publicerad av Herr. Hutchinson 1898.

Sida 73. "Den viktigaste och mest betydelsefulla dogmen av modern judisk tro är att Ger, eller utbölingen, i verklighet alla dessa som inte tillhör deras religion, är oskälige djur, ägandes inga fler rättigheter än fältets fauna."

Jag har länge vetat detta att vara Nyckeln av Internationell Politik; och det visar att vad som skulle vara Mord för en Arier bara är Slakt för en Talmudjude.

Sida 81. "Talmud förkunnar att det är två sorter av blod angenämt till Herren, viz: (1) det av Paschalmassakern; (2) det av omskärelse."

(Paschalmassakern är Påskoffringen.)

Jag antar att varje nation har Guden den förtjänar och beundrar. Vilken sorts folk är detta vilkas Gud finner blodet förvärvat från stympningar av mänskliga genitalier som "angenämt"?

Sir Richard Burton kommenterar:

Sida 115. "Uppenbarligen måste sådana grymma och oförsonliga läror som de uppräknade i föregående kapitel bära frukt i brott och illdåd."

Judiska Schulchan Aruch, vilken kodifierade lärorna av Talmud, går mycket längre i sanktionerandet av skamfulla utövningar mot icke-juden; Jag citerar det inte därför min avsikt är inte att väcka hämnd, utan att fastställa judarna som varandes ansvariga, antingen kollektivt eller individuellt, för ritualmord. Jag vill att icke-juden tar steg mot att förflytta judarna mitt ibland oss genom utdrivandet till ett Nationellt Hem av deras eget, och genom lagliga metoder.

Det finns god anledning att tro att det är sekten "Chassidim" till vilka de allra senaste judiska ritualmorden kan bli spårade; Chassidim är ibland betraktad att vara en modern sekt som uppstod i Polen bara under 1700-talet; men Jewish Encyclopædia (1905), Vol. IX, sid. 661, säger att Fariséerna ursprungligen var identiska med Chassidim; Chassidismen är fanatisk i viss mån, och genomdränkt i mystik.

KAPITEL IV

MOTIVET OCH NATUREN AV JUDISKA RITUALMORD

Motivet till ritualmord av kristna av judar är alldeles säkert hat. Det är samma motiv som Disraeli medgav att vara orsaken till revolutionära aktiviteter mot icke-judiska regeringar; för att använda hans ord (från Life of Lord George Bentinck, 1852): "Guds folk samarbetar med ateister; de mest skickliga elementen av ägande allierar sig med kommunister; den säregna och utvalda rasen rör handen av allt avskum och de låga kasterna av Europa; och allt detta därför att de önskar att förstöra den otacksamma Kristenhet vilken är skyldig dem till och med sitt namn, och vilkens tyranni de inte längre kan utstå."

Hat mot Kristendomen är en tradition bland judarna: just som hat mot England är en sorts perverterad religion bland en lågtstående klass av irländare. Det måste kommas ihåg att Hatets Hymn, vilken var belastad tyskarna under kriget, faktiskt var skriven av juden Lissauer. [3]

En av de principiella judiska festhögtiderna är Purim. Denna fest är en orgie i hat mot Haman, historien som står att finna i Esters Bok i Gamla Testamentet. Historien, vilken troligen är en myt, är att Xerxes, Kung av Persien, blev förälskad i en judinna, Ester, och gjorde henne till Drottning i stället för sin rättmätige hustru. Haman, Kungens statsråd, beklagade sig till honom angående uppförandet av judarna som, sade han, inte höll sig till lagarna, och erhöll från Kungen en order att slakta dem. Ester bönföll framför Kungen och övertalade uppå honom att kalla Haman till en bankett. Där övertalade Drottning Ester vidare uppå Kungen att skona judarna och hänga Haman på en galge iordningställd för avrättningen av hennes förmyndare. Istället för judarna att bli krossade, var deras fiender slaktade, inkluderat Hamans tio söner, som var hängda.

Denna fest är ofta firad genom ett uppvisande i frosseri, hänförelse, och förbannelser uppå minnet av Haman; och till denna dag, i London, bakar de judiska bagarna kakor i form av mänskliga öron vilka äts av judarna till denna dag, och är kallade "Hammans Öron", avslöjandes än en gång det inneboende hat och barbari av juden mitt ibland oss.

De två principiella festhögtiderna associerade med ritualmord har varit (1) Purim, och (2) Judiska Påskhögtiden [4], den senare vid Påsk och den förra omkring en månad tidigare. Då ett ritualmord förekom vid Purim, var det vanligtvis det av en vuxen Kristen som var mördad för sitt blod; det är sagt att blodet var torkat och att pulvret blandades till triangulära kakor för att ätas; det är möjligt att det torkade blodet från ett Purimmord ibland har använts för den följande Judiska Påskhögtiden.

Då ett ritualmord begicks under den Judiska Påskhögtiden, var det vanligtvis det av ett barn under sju års ålder, ett så perfekt exemplar som möjligt, som inte bara var blödd vit, utan korsfäst,

ibland omskuren och bekransad med törnbuskens taggar, torterad, slagen, stucken, och ibland avdagatagen genom att stickas i sidan i imitation av mordet på Kristus. Blodet taget från barnet var blandat antingen i pulvret eller annars i den Judiska Påskhögtidens bröd.

En annan festival under vilken det är trott att ritualmord ibland har blivit tillåtet under är Chanukka, vilken förekommer i december, högtidlighållandes återvinnandet av Jerusalem under Mackabéerna 165 f.kr.

Exempel på Purimmord är dessa i Damaskus, Rhodos, Xanten, Polna, Gladbeck och Paderborn.

Fastän hat är det huvudsakliga motivet, är vidskepliga traditioner också involverade, en varandes associationen av blodoffringar med idén om gottgörelsen; vissa judar har erkänt att judarna inte kan bli räddade eller återvända till Sion om inte varje år blodet av en kristen är förvärvat i syftet för rituell konsumtion.

Politiska mord, som det judiska mordet av Tsaren och hans familj och av andra ryssar, har ibland blivit åtföljda av drag påminnande om rituella, men jag önskar inte att inveckla denna bok genom att gissa på betydelserna av tecken lämnade symboliskt av mördarna.

KAPITEL V

"EN RELIK FRÅN DAGARNA AV TROLLODOM OCH SVARTKONST"

Den 6:e maj 1912, publicerade The Times ett brev, signerat av många män av auktoritet, protesterandes mot vad de kallade återupplivandet av "den förskräckliga anklagelsen om ritualmord" vilken var framförd mot en jude i Kiev. "Blodanklagelsen", sade de, "är en relik från dagarna av Trolldom och Svartkonst."

Olyckligtvis för undertecknarna av detta brev, som innefattade bland annat Ärkebiskoparna av Canterbury, York och Armagh, den Kardinala Ärkebiskopen av Westminster, Biskopar i överflöd, Hertigar, Grevar, Domare, Magistrar och Förläggare, från den

tiden, har Blodanklagelsen inget medeltida med sig alls; det var mer vanligt under 1800-talet än det var under medeltida tider!

Olyckligtvis också, Svartkonst är i samma kategori. Det är inte heller medeltida; det har aldrig varit en större kult av Svartkonst än det är under året av Vår Herre 1938!

Hur egendomligt är det inte att inflytelserika män kan bli förmådda att underteckna ett sådant utlåtande som jag har citerat! Och hur underligt är det inte att, där judiska intressen står på spel, kommer dessa samma inflytelserika kristna män inte se någonting oegentligt i att försöka inverka ogynnsamt på kursen av rättegången mot juden Beiliss i Kiev, en kurs som de aldrig skulle ta i något annat fall!

Låt oss gäcka undertecknarna av The Times brev genom orden av judarna själva. Jewish Encyclopædia, 1903, Vol. III, sid. 266-7, ger en lista av anklagelser om ritualmord gjorda mot judarna under århundradena; 122 fall är listade i kronologisk ordning, och inte mindre än 39 av dem var gjorda under 1800-talet! Det var långt mer än det dubbla antalet av Blodanklagelser gjorda under 1800-talet än under något tidigare århundrade, enligt denna auktoritativa judiska lista.

Låt oss undersöka listan av ritualmordsanklagelser gjord av en konverterad jude, Cesare Algranati, 1913, och publicerad i Cahiers Romains; här är 101 anklagelser listade, av vilka 28 var gjorda under 1800-talet och bara 73 för alla de åtta föregående århundradena! Också juden Roth ger bort argumentet, för han säger (sid. 16 i hans Ritual Murder Libel and the Jew, 1935), "1800-talet visade sig vara inget mindre godtroget än de som föregick det."

"Antisemitiska" författares listor av Blodanklagelser överensstämmer i detta avseende med listorna gjorda av judar; Der Stürmer, tidningen av Julius Streicher, i ett speciellt ritualmordnummer publicerat 1934, visar att under 1800-talet var 32 anklagelser om ritualmord gjorda, vilket är tio fler än under något annat århundrade i europeisk historia som har dokumenterats.

Omständigheten att anklagelserna ökar i antal då tiderna blir mer och mer upplysta är speciellt betydelsefull, därför att den Judiska Penga Makten och dess tystande aktiviteter är mer utvecklade än

någonsin förut och har kanske varit trodda att reducera antalet av anklagelser.

Tillräckligt har nu blivit sagt för att visa på absurditeten i försöken att överlåta Blodanklagelsen till något medeltida tillstånd av glömska.

Det lever idag; Jag citerar den store Sir Richard Burton (*The Jew, the Gypsy and El Islam*, 1898, sid. 129): "I alla avseenden har tillräckligt blivit upphöjt på dessa sidor för att öppna ögonen på studenten och etnografen; det kommer stå bevittnat tillbaka till Elia."

KAPITEL VI

"DET KAN INTE SKE NU"

DETTA argument, "Det kan inte ske nu", verkar vara gott nog för en massa personer då det är tillämpat i frågan om judiska ritualmord. Det är, kanske, behändigt för det demokratiska sinnet att tro att "Framsteg" garanterar att ett sådant ondskefullt praktiserande, även om det förekom i oupplysta tider, inte kan ha överlevt till nutid.

Jag önskar jag kunde finna någon vederkvickelse i detta argument, men jag finner ingen. Det finns inga fakta som stödjer det.

Att de ariska folken har gjort framsteg förnekar jag inte; men jag tror inte där finns något bevis som visar på några liknande framsteg bland vissa av de andra raserna.

Jämför de följande två fallen, noterandes datumen:

117 e.kr. Från redogörelsen av Dio Cassius i den 78:e Boken av hans historia, Kapitel 32:

"Sedan judarna i Kyrene (vid nuvarande Tripolikusten i Nordafrika) valt som deras ledare en Andreas [5], slaktade de romarna och grekerna, och förtärde deras kroppar, drack blodet, klädde sig

själva i det flådda skinnet, och sågade många mitt itu från huvudet och neråt; några kastade de till vilda djur och andra var tvingade att slåss man mot man, så att allt som allt 220 000 var dödade. I Egypten gjorde de många liknande saker, också på Cypern, ledda av en av dem vid namn Artemion; och där var ytterligare 240 000 slaktade."

1936. Från Daily Mail, 17:e september (beskrivandes fasorna av den Röda Revolutionen i Spanien):

"Baena (Cordoba Provinsen): Nittioen mördade, mestadels genom skjutning, yxhugg, eller strypning. Andra var brända levande. Två nunnor som hade blivit dragna från klostret av Guds Moder, hade fått deras religiösa medaljer med figuren av Jungfru Maria fastnaglade in i hålorna av sina ögon.

"La Campana (Sevilla): De röda, ledda av en kvinna, Concepcion Velarde Caraballo, antingen mördade eller var ansvariga för mordandet av 11 personer i fängelset. Fångarna sköts på tills de föll, täcktes med bensin, och sattes eld på. Några vred sig fortfarande i lågorna då staden var intagen.

"Lore del Rio (Sevilla): 138 mördade. De var dragna till begravningsplatsen, uppradade, och skjutna i benen, och levande begrävda då de föll i en grop. Då staden var intagen kunde man fortfarande se händer vrida sig ovan jorden.

Jag kan inte se någon stor skillnad i livsåskådning mellan de judiska djävlarerna ansvariga för båda dessa massakrer, även då det är 18 århundraden mellan dem!

I synen av detta, varför tveka om idén att judiska ritualmord fortfarande lever?

Varför föra ett sådant oväsen då judar är anklagade för praktiserandet av ritualmord? Andra asiater är kända att ha

praktiserat det fram till 1850, och, om lämnade för sig själva, tveklöst skulle ha bibehållit sedvanan.

I Indien var från 10 000 till 50 000 mord förövade varje år av en religiös skara kända som Thaggerna. De var mestadels folk av muhammedansk härkomst, men ett antal hinduer var också involverade. De brukade tillbe Kali, Hindugudinnan av förödelse. Deras sedvänja var att slå sig samman, vanligtvis som resandes, och sen skulle de sakteligen vinna förtroendet av någon oskyldig person, och på en given signal, skulle de strypa honom i ett föreskrivet beteende, vilket de betraktade som en religiös plikt; sen rånade de honom om han hade någonting att bli rånad på, och begravde kroppen med sådan skicklighet att det inte lämnade något spår. Thaggerna erhöll faktiskt skydd av några av de inhemska prinsarna och hövdingarna som var alltigenom skrämda av deras makt som en hemlig religiös sekt. Hur påminner inte detta oss om attityden av de inflytelserika männen i detta land som antagit samma syn på Frimureri och Judarna!

Sen beslutade den Brittiska Regeringen att saken måste få ett slut. Efter många år av utredning tog Sir W. H. Sleeman och utrotade Thaggersekten, och inga Thaggermord är dokumenterade sedan 1850. Han fann att Thagger var ärftligt bland manliga medlemmar av en familj, och han åstadkom sin avsikt genom att kringskära genom åtskillnad för livet alla manliga medlemmar av Thaggerfamiljer.

Nu är min poäng att Thagger skedde; och skedde under 1800-talet tills britterna satte stopp för det under Sleeman. Det tog lång tid innan den brittiska administrationen ens fick höra talas om existensen av Thagger, så noggrant var det hemlighållet; en annan liknelse med judiska ritualmord!

"Det kan inte ske nu." Varför inte?

Och den 13:e september, 1937, var ett telegram sänt till The Times från Delhi rapporterandes om offrandet av en 17 år gammal ungdom för att blidka regnguden, i staten Sirmoor. Ungdomen var ledd genom byn Gunpur av en folkmassa ledda av en präst och byns överhuvud, och var halshuggen på ett speciellt altare till

ackompanjerandet av andaktsfulla sånger. Huvudet var funnet av polisen vid foten av gudomen i bytemplet.

Då det ariska styret över Indien slappnar av, kommer Thagger och andra mänskliga offringar att återkomma.

"Det kan inte ske nu." Igen, varför inte?

Här är ett utdrag från *Magick* av "Master Therion", publicerad 1929 av Lecram Press, 26 Rue d'Hautpool, Paris, sid. 94-5:

". . . det var teorin av de uråldriga magikerna att varje levande individ är ett förråd av energi skiftandes i kvantitet apropå storleken och hälsan av djuret, och i kvalité apropå dess mentala och moraliska karaktär. Vid djurets död är denna energi plötsligt frigjord. Djuret ska därmed bli dödat inom Cirkeln, eller Triangeln, som fallet kan vara, så att dess energi inte kan fly.... För den högsta spirituella verkan måste man således välja ett offer som innehåller den största och renaste styrkan. Ett manligt barn av fullkomlig oskuld och hög intelligens är det mest tillgodoseende och passande."

En fotnot på sid. 95 säger "(4) Det framgår från *Magiska Skrifter* av Frater Perdurabo att han gjorde detta speciella offer på ett genomsnitt av omkring 150 gånger varje år mellan 1912 e.v. och 1928 e.v."

Denna fotnot refererar till den sista meningen i paragrafen citerad ovan. Allt kursiverat av mig.

"Det kan inte ske nu." Varför inte, i hela fridens namn?

Sir Richard Burton visar att försvinnandet av barn under den Judiska Påskhögtiden var talat om i Rom och i andra städer i Italien under de tidiga delarna av 1800-talet då en effektiv överblick var något obekant, och också genom århundradet i Smyrna och andra platser i Levanten och i Turkiet.

Det kan inte ske nu? Men den judiska metoden av boskapsslakt sker nu och är speciellt undantaget från avsikterna av *Slaughter of Animals Act*, 1933, en akt vilken föreskriver att allt boskap för icke-judisk mat måste bli bedövat med ett mekaniskt styrt instrument före halsen är skuren. Den judiska metoden är att skära

halsen från öra till öra utan någon tidigare bedövning. Det har blivit fördömt av en Regeringskommission hållen 1904 som bristandes i snabbhet, frihet från onödig smärta och ögonblicklig förlust av känsel. Ändå, det "sker nu" och är skyddat i detta vårt England, av en Engelsk Lag, och kvarstår oattackerat av Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals.

Varför kan det inte ske nu?

Till denna dag, vi lär från judiska källor (B'nai B'rith Messenger, Kalifornien, 3:e april, 1936) att Samaritanarna [6], en icke-ortodox judisk sekt som firar Judiska Påskhögtiden efter solberäkning, tillåter sig i blodiga offringar av djur på den högtidsdagen; en redogörelse är given av ett besök till skådeplatsen för offrandet på Gerissimberget på 1900-talet, och dessa ord är använda:

"Jag har hört det vilda, primitiva skriket av triumf då kniven är avlägsnad från nacken på offerlammet."

Här är en paragraf från en tidskrift vilken ska bli onämnd, från 1936, visandes att driften till "Mysterier" inte är död:

"Den sofistikerade Fariséen av 1900-talet ger outhärligen tack till att han har lämnat bakom sig fablerna och ritualerna av de Forntida. Den världserfarne mannen älskar det tydliga och är retad av det som inte är tydligt. Plutokraten och proletären likt varandra betraktar sig själva som plågade av den person vilkens ord eller gärningar de inte förstår. Vi älskar det uppenbara därför att det smickrar oss, och hatar det mystiska därför att det förbannar vår intelligens med obetydligt lov. Gåtor är tröttsamma. Det nutida ropet är efter fakta. Ändå, med fakta som sin avgud, är modernisten mer dåraktig än sina förfäder. Förkastandes vidskepelse, är han mest vidskeplig; tillbakavisandes inbillningar, är han den inbillade produkten av en fiktiv ålder. Den moderna världen är uttråkad med dess egen betydelse; livet själv har blivit en besvärjelse. Lidande från kronisk leda, hur kan en värld någon gång

bli intresserat i något annat än sig själv? Undertryckta av deras självgodhet, frågar dessa genomnöjda ena efter fakta. Men vilka fakta är där som dårar kan förstå? Hur kan den ohjälpligt ytliga begripa den hopplöst djupsinniga, för är inte sanningar reserverade för den vise?"

Intill detta idiotiska nonsens var en bild av ett ritualmord, med offret korsfäst, under det ett porträtt av författaren, uppenbarligen en jude.

Jag tar det som att "det skulle ske nu" om denne jude fick som han ville!

KAPITEL VII

JUDISKA RITUALMORD I ENGLAND FÖRE UTRIVANDET 1290

Det första kända fallet skedde 1144; efter det, dök fall upp från tid till tid tills judarna var förvisade från riket av Edvard I. Det mest kända av dessa fall var det av Lille St. Hugh av Lincoln 1255. Jag dokumenterar dessa fall i kronologisk ordning; och jag förnekar inte möjligheten i att några av dem, i vilka detaljer saknas, kan vara "hopfantiserade", där döden kan ha varit anstående på orsaker andra än ritualmord och judarna fått skulden för det; men fallet med St. Hugh, speciellt, var juridiskt fastslaget, och Close och Patent Rolls of the Realm dokumenterar definitiva fall i London, Winchester och Oxford. Det verkar inte finnas orsak till att tveka på att många fall av ritualmord inte har blivit misstänkta och även förblivit oupptäckta.

1144. Norwich. En tolv år gammal pojke var korsfäst och hans sida genomborrad under Judiska Påskhögtiden. Hans kropp var funnen i en säck gömd i ett träd. En konverterad jude, vid namn Theobald av Cambridge, erkände att judarna varje år tog blod från ett kristet barn därför att de trodde att bara genom att göra så kunde de någonsin erhålla sin frihet och återvända till Palestina, och att det var deras sedvänja att dra lott för att avgöra varifrån blodet var att bli anskaffat; Theobald sade att förra året föll lotten på

Narbonne men detta år på Norwich. Pojken var lokalt saligförklarad och har sedan dess varit känd som St. William. Sheriffen, troligen mutad, vägrade att föra judarna till åtal.

I J. C. Coxs *Norfolk Churches*, Vol. II, sid. 47, liksom i *Victoria Country History of Norfolk*, 1906, Vol. II, är en illustration av en gammal målad korskrank avbildandes ritualmordet på St. William, korsranken själv är i Loddon Church, Norfolk, om inte Makten av Judiska Pengar har haft den borttagen. Ingen förnekar detta fall som en historisk händelse, men judarna säger förstås att det inte var ett ritualmord. Juden C. Roth, i sin *The Ritual Murder Libel and the Jew* (1935) säger: "Nutida utredare, efter noggrann undersökning av fakten, har kommit till slutsatsen att barnet troligen förlorade medvetandet till följd av en stelkrampsattack, och var begravnen för tidigt av sina anhöriga." Hur dessa nutida utredare kom till en slutsats som den efter alla dessa år, säger inte Mr. Roth; inte heller är det en komplimang till Kyrkan att framkasta att dess komministrar skulle tillåta pojkens död att bli hyllad genom martyrskapet av ett helgon utan att ha förvissat sig själva om att såren på kroppen bekräftade korsfästelsen och genomborrandet av sidan. Och varför de anhöriga skulle begrava pojken i en säck och sedan gräva upp den och hänga den i ett träd borde förbrylla till och med en jude att förklara.

John Foxes *Acts and Monuments of the Church* dokumenterar detta ritualmord, liksom Bollandisterna och andra historiker gjorde. Priorn, William Turbe, som senare blev Biskop av Norwich, var det ledande ljuset i vidhållandet att brottet var ett judiskt ritualmord; i *Dictionary of National Biography* (utgiven av en jude!) är det klargjort att hans karriär, alldeles bortsett från detta ritualmordsfall, är den av en man med stor karaktärsstyrka och civilkurage.

1160. Gloucester. Kroppen av ett barn vid namn Harold hittades i floden med de vanliga såren av korsfästelse. Ibland felaktigt daterat 1168. Dokumenterat i *Monumenta Germaniæ Historica*, Vol. VI (Erfurt Hävdeböckerna); *Polychronicon*, R. Higdon; *Chronicles*, R. Grafton, sid. 46.

1181. Bury St. Edmunds. Ett barn vid namn Robert offrades under Judiska Påskhögtiden. Barnet var begravt i kyrkan och dess förekomst där var trott att föranleda 'mirakel.' Källa: Rohrbacher, från *Chronicle of Gervase of Canterbury*.

1192. Winchester. En pojke korsfäst. Omtalad i *Jewish Encyclopædia* som varandes en falsk anklagelse. Teknikaliteter saknas.

1232. Winchester. Pojke korsfäst. Teknikaliteter saknas. Omtalad i *Hyamsons History of the Jews in England*; också i *Hävdeböckerna i Winchester*; och slutligen i *Close Roll 16, Henrik III, membran 8, 26.6.1232*.

1235. Norwich. I detta fall, stal judarna ett barn och gömde honom med avsikten att korsfästa honom. *Haydns Dictionary of Dates* från 1847, säger om detta fall, "De (judarna) omskar och försökte att korsfästa ett barn i Norwich; förövarna är dömda med ett bötesbelopp på 20 000 marker." Vidare källa *Huillard Breolles Grande Chronique, III, 86*. Också *Close Roll 19, Henrik III, m. 23*.

1244. London. Kroppen av ett barn funnet obegravt på kyrkogården av St. Benediktus, med rituella sticksår. Begravd under stor pompa i St. Pauls. Källa: *Social England, Vol. I, sid. 407*, utgiven av H. D. Traill.

1255. Lincoln. En pojke vid namn Hugh kidnappades av judarna och korsfästes och torterades i hat mot Jesus Kristus. Pojkens mor fann kroppen i en brunn på egendomen av en jude vid namn Joppin eller Copinus. Denne jude, lovad av domaren sitt liv om han erkände, gjorde så, och 91 judar var arresterade; till slut hängdes 18 för brottet. Kung Henrik III själv, personligen, beordrade den juridiska utredning av fallet fem veckor efter upphittandet av kroppen, och vägrade att tillåta nåd att bli visad juden Copinus, som avrättades.

Hugh var lokalt saligförklarad, och hans grav kan fortfarande bli sedd i Katedralen i Lincoln, men den Judiska Penga Makten har uppenbarligen varit i verket, för mellan 1910 och 1930 var ett anslag uppsatt ovanför helgedomen som meddelar att: "Kroppen av Hugh var given en begravning i Katedralen och behandlades som den av en martyr. Då Katedralen var stenomlagd, var skelettet av ett litet

barn upphittat under den nuvarande gravstenen. Det är många incidenter i historien vilka tenderar att kasta tvekan uppå den, och existensen av liknande historier i England och annorstädes pekar på dess ursprung i det fanatiska hatet mot judarna under medeltiden och den vanliga vidskepelsen, nu alltigenom ifrågasatt, att ritualmord var en del av de judiska paschalriterna. Försök var gjorda så tidigt som på 1200-talet av Kyrkan att skydda judarna mot hatet av pöbeln och mot denna speciella anklagelse."

Under ett besök nyligen till Lincoln av Jewish Historical Society, 1934, sade Borgmästaren, Mr. G. Deer, till dem: "Att han (St. Hugh) var dödad av judar för rituella syften kan inte vara annat än en ärekränkning grundad uppå fördomar och ignorans av en icke upplyst ålder." Statsrådet vid samma företeelse sade: "Det var ganska uppenbart ett av de många fall av förtal spritt om judarna från tid till tid. Ingen tvekan, barnet dog eller föll ner i brunnen."

Dessa personer, judar och icke-judar, visar inga som helst bevis för sina påståenden; det skulle inte ha kunnat ske, säger de. Varför inte?

Var Henrik III, svag i karaktären som vi känner honom att ha varit, någon gång anklagad för att vara en karaktärslös man? Gjorde inte domarna en undersökning av kroppen, som bara varit död i fyra veckor? Är Haydns Dictionary of Dates (1847 års upplaga) medeltida och vidskeplig då den sade om detta fall "De (judarna) korsfäste ett barn i Lincoln, för vilket 18 var hängda"? Det finns inga 'om' och 'men' här! Eller överensstämmer inte Copinus erkännande med det av Theobald, citerade ovan i det första Norwichfallet? Copinus sade; "För dödandet av detta barn, hade nästintill alla judar i England kommit samman och varje stad hade sänt ombud för att assistera i offrandet."

Ingen ifrågasätter de historiska sakförhållandena i detta fall; men judar och judefierade icke-judar ljar sig i förnekandet av fakta om ritualmord.

Strack, i sin *The Jew and Human Sacrifice*, skriven i försvar till judarna mot Blodanklagelsen, utelämnar allt berörande detta berömda fall, vilket är föremålet i Prioress's Tale (Canterbury

Tales) av Chaucer och är skildrat i Marlowes Jew of Malta. Hyamsons History of the Jews in England ägnar hela Kapitel IX till "Lille St. Hugh av Lincoln", visandes vikten av ritualmordsfrågan i det judiska medvetandet idag.

Följande Close Rolls of the Realm refererar till fallet St. Hugh: Henrik III, 39, m. 2, 7.10.1255; 39, m. 2, 14.10.1255; 40, m. 20, 24.11.1255; 40, m.13, 13.3.1256; 42, m. 6; 19.6.1258. Och Patent Rolls, Henrik III, 40, m.20, 26.11.1255; 40, m.19, 9.12.1255; 40, 27.3.1256; och 40, m.5, 20.8.1256.

1257. London. Ett barn offrat. Källa: Cluverius, Epitome Historiæ, sid. 541. Teknikaliteter saknas.

1276. London. Pojke korsfäst. Källa: The Close Roll of the Realm, 4, Edvard I, membran 14, 3.3.1276.

1279. Northampton. Ett barn korsfäst. Haydns Dictionary of Dates, 1847, säger om detta fall: "De (judarna) korsfäste ett barn i Northampton för vilket 50 är dragna efter hästar och hängda." Vidare källor: Reiley, Memorials of London, sid. 15; H. Desportes, Le Mystère du Sang.

1290. Oxford. Patent Roll 18, Edvard I, mem. 21, 21:a juni, 1290, innehåller en arresteringsorder för överlåtandet av en jude, Isaac de Pulet, kvarhållen för mordet på en kristen pojke i Oxford.

Bara en månad efter detta lade Kung Edward fram sitt påbud förvisandes judarna från Kungariket. Det finns, således, varje orsak till att tro att det var Oxfordmordet som visade sig vara droppen som fick toleransen att tillslut rinna över.

Läsaren kommer att se (sid. 20) att det var ett liknande rituallfall vilket var en av de huvudsakliga eggelserna för Kungen och Drottningen av Spanien att jaga bort utövande judar från det landet 1492.

Judarna, i försöken att undkomma ansvar för dessa dödsfall av ritualmord, tvekar inte att bestrida rättskaffenheten av två av Kungarna av England, mot vilkas karaktär ingen annan har dristat att kastat någon skugga. Här är några exempel. Från Jewish Chronicle

Supplement, april, 1936, sid. 8 (talandes om Lincolnfallet under regeringstiden av Henrik III):

"Hädanefter och speciellt under den nitiske kristne Edvard I, blev Kronan och dess tjänare näst intill en värre fara för judarna än pöbeln med avsikt att plundra och ledda framåt av fanatiska präster och pengar. Då 1700-tals författare av historien började undersöka de gamla protokollen i en ny skeptisk dager, förmåddes några bli funna vara begrundande uppå ett hårt antagande att den påstådda korsfästelsen av kristna barn bara verkar ha skett då kungar hade brist på pengar." Den ruttna anklagelsen mot män av rättrådig karaktär är upprepad av juden Hyamson (History of the Jews in England, 1928 års upplaga, sid. 21), som skriver: "Det har också blivit framvisat att Blodanklagelsen var gjord som regel under en tid då den Kungliga Skattkammaren behövde påfyllning."

Att förneka att fallen med St. William av Norwich och St. Hugh av Lincoln var judiska ritualmord är att anklaga vissa engelska kungar, vissa engelska präster, och vissa engelska ledare, kända för att vara män av god moral, att mörda och tortera judar för deras pengar, efter ett ha anklagat dem för fasansfulla brott. I fallet St. Hugh var domen juridisk; i fallet St. William tog mobben saken i egna händer därför att Sheriffen själv inte tog till ingripande.

Vilka tror du på -- judarna eller engelsmännen?

"Det är svårt att vägra all tilltro till redogörelser så utförliga och så ofta förekommande." Så säger Social England angående ritualmord i England Vol. I, sid. 407, 1893, utgiven av H. D. Traill.

Ett betydelsefullt fakta är att Haydns Dictionary of Dates, åtminstone fram till 1847, citerade ritualmorden i det Normandiska och i Plantagenets England som obestridd fakta. I senare upplagor på sextiotalet, är all omtalan om dem tillintetgjord! Vi kan ta det som att den Judiska Penga Makten började påverka Pressen i England någon gång under femtiotalet under det senaste århundradet.

KAPITEL VIII

VÄLDOKUMENTERADE FALL I TIDIGA OCH MEDELTIDA TIDER, 1171 TILL 1510

I detta och följande kapitel, placerar jag beskrivningar av fall i kronologisk ordning, i vilka det förefaller mig vara ingen orsak alls att bestrida den historiska noggrannheten av faktan given.

I detta kapitel dokumenterar jag sådana fall mellan 1171 och 1510 omfattande; och jag kommer att peka ut till läsaren den stora vikten av fallet med mordet på St. Simon av Trento 1475 och Toledofallet 1490; om läsaren skulle vara en av dessa som tar sig an frågan som tvivlare, rekommenderar jag att han borde läsa om dessa två fall först, och de andra efteråt.

Följande förkortningar är använda i detta kapitel bland referenserna till källorna:

Magd. Cent. för *Magdeburg Centuries*, en Protestantisk Historia av den Kristna Kyrkan sammanställd i Magdeburg, 1500-talet.

Chron. Hirsaug. för *Chronicon Hirsaugiense*, en historia utförd av Abbot J. Trithemius, 1514.

Cosm. Münst. för Sebastian Münsters *Cosmographia Universalis*, 1544.

Spec. Vinc. för Vincent av Beauvais *Speculum Historiale*, 1200-talet.

1171. Blois, Frankrike. Under den Judiska Påskhögtiden var ett kristet barn korsfäst, hans kropp tömd på blod och kastad i floden. Ett antal judar var avrättade. Källa: *Monumenta Germaniæ Historica*, VI, 520; *Magd Cent.*, 12, c. 14 och 13, c. 14.

1179. Pontoise. Källorna i detta fall är Bollandisterna (*Acta*, Vol. III, mars, 591); *Madg. Cent.*, 23, c. 14; *Spec. Vinc.*, 129, c. 25; och *Cosm. Münst.*, 23, c. 14. En pojke vid namn Richard var torterad, korsfäst och blödd vit. Filip II August av Frankrike fängelsepräst och historiker, Rigord och Guillaume l'Armoricaïn, intygade detta fall. Pojkens kropp var tagen till Kyrkan av de Värnlösa Barnen i Paris och han var helgonförklarad som St. Richard.

Under årtal 1080 säger Haydns Dictionary of Dates, 1847, sid. 282: "Med tanken att åkalla gudomlig nåd, under ett högtidlighållande av den Judiska Påskhögtiden, offrade de (judarna) en ungdom, sonen till en rik handelsman i Paris, för vilket alla brottslingar var avrättade och alla judar förvisades [från] Frankrike."

1192. Braisne. Filip II August av Frankrike antog detta fall personligen, och hade brottslingarna brända. Det var ett fall av korsfästelse av en kristen såld till judarna av Agnes, Grevinna i Dreux, som ansåg honom vara skyldig till mord och stöld. Källa: Histoire des Ducs et Comtes de Champagne, IV, 1:a delen, sid. 72, Paris, 1865 av A. de Jubainville; Spec. Vinc., 129, c. 25; Gaguin, L. 6, De Francis; Magd. Cent., 12, c. 14, col. 1670.

1235. Fulda, Hessen-Nassau. Fem barn mördade; Judar erkände under tortyr, men sade att blodet var för helande syften. Fredrik II befriade judarna från misstanke, men Korsfararna hade redan avhandlat ett antal genom att skicka dem i döden. Fredrik II kallade samman ett antal konverterade judar, som förnekade existensen av judiska ritualmord. Men Fredriks partiskhet är tydlig i hans egna ord då han, i publicerandet av sina beslut, ger sina avsikter i att kalla dessa personer samman, "fastän vårt samvete ansåg oskulden av de tidigare nämnda judar lämpligt bevisad på grunderna av flertalet skrivelser." Hade Fredrik II levt idag, hade han stött sig lite uppå religiös litteratur i beslutet huruvida judiska ritualmord existerar eller inte. Källa: Chron. Hirsaug., och Magd. Cent., 13, c. 24.

1247. Valreas, Frankrike. Just före påsk, var en två år gammal flickas kropp funnen i stadens vallgrav med skador på panna, händer och fötter. Judar erkände under tortyr att de ville ha blodet från barnet, men sade inte att det var för ceremoniella syften. Påve Innocentius IV sade att tre av judarna var avrättade utan erkännande, men Jewish Encyclopædia, 1903, Vol. III, sid. 261, säger att de erkände.

1250. Zaragoza. En pojke korsfäst, senare helgonförklarad som St. Dominicus. Pius VII, 24:e Nov., 1805, stadfäste ett påbud av Kurian den 31:a augusti, beviljandes denna helgonförklaring.

1261. Pforzheim, Baden. En gammal kvinna sålde en sju år gammal flicka till judarna, som blödde henne, ströp henne och kastade kroppen i floden. Den gamla kvinnan var dömd på bevis från hennes egen dotter. Ett antal var dömda till döden, två begick självmord. Källor: Bollandisterna, Acta, Vol. II, sid. 838; Rohrbacher, L' Histoire Universelle de l'Eglise Catholique, Vol. XVIII, sid. 697-700; Thos. Cantipranus, De ratione vitæ Vol. II, xxix. Barnet var kanoniserat till ett helgon.

1287. Bern. Rudolf, en pojke, mördades under Judiska Påskhögtiden i huset av en rik jude vid namn Matler. Judarna erkände att han hade blivit korsfäst; många skickades i döden. Pojken var helgonförklarad som en martyr, och hans namn kan hittas i ett flertal martyrhistorier. Dokumenterade källor: Bollandisterna, Acta, Vol. II, april; Helvetia sancta (H. Murer); Karl Howald, Die Brunnen zu Bern, 1848, sid. 250; Cosm. Münt., 13, sid. 482. Men ett stenmonument finns fortfarande i Bern som minnar om brottet. Det är kallat Barnslukarens Fontän, och är nu på Kornhausplatz. Det föreställer ett monster, med ett judiskt ansiktsuttryck, ätandes ett barn. Figuren bär en Judenhut, hatten föreskriven för judarna att bära av påbud från det Fjärde Laterankonciliumet 1215. Detta monument var först placerat vid en gata i de judiska kvarteren som en påminnelse om det monstruösa brottet och som ett straff för hela judenheten i Bern. Senare var det flyttat till dess nuvarande plats.

1288. Troyes, Frankrike. Några judar var prövade för ett ritualmord och 13 var avrättade genom bränning. Källa: Jewish Encyclopædia, 1906, Vol. XII, sid. 267.

1286. Oberwesel am Rhein. En pojke vid namn Werner torterades i tre dagar under Judiska Påskhögtiden, hängd i benen och blödd vit. Kroppen hittades i floden. Denne pojke var saligförklarad i biskopsdömet Treves, och hans årsdag är den 19:e april. Ett skulpterat framvisande av detta ritualmord finns fortfarande att beskåda i Kyrkan i Oberwesel. Källor: Aventinus, Hävdeböckerna i Bayern, 1521, 17, sid. 576; Chron. Hirsaug., Magd. Cent., 13, c. 14.

1462. Rinn, Innsbruck. En pojke vid namn Andreas Oxner köptes av judarna och offrades för sitt blod på en sten i skogen. Kroppen var

funnen av hans mor i ett björkträd. Ingen jude var arresterad därför att med gränsen nära, hade de flytt då brottet blev känt. Abbé Vacandard, försvarare av judarna, sade att det inte var någon rättegång. Nå, givetvis var det inte någon. Inte ens 1937 är där någon rättegång för ett brott där brottslingarna har flytt! Pojken har blivit helgonförklarad av Påve Benediktus XIV i hans Bulla Beatus Andreas, Venedig, 1778, vilken säger att han var "grymt mördad av judarna i hat mot tron av Jesus Kristus." Detta sista är medgivet av Påve Clemens XIV, som skrev sin rapport om utredningen han gjorde i frågan om judiska ritualmord då han, som Kardinal Ganganelli, hade blivit beordrad av Påve Benediktus XIV att ta sig an frågan; och i denna rapport säger han "Jag medger sanningen av ett annat fakta, vilket skedde år 1462 i byn Rinn, i Biskopsdömet Brixen, i gestalten av den Välsignade Andreas, en pojke barbariskt mördad av judarna i hat mot tron av Jesus Kristus." Ingen ifrågasätter den historiska förekomsten av detta fall. En gravering i trä avbildande ritualmordet existerar fortfarande i kyrkan.

1468. Sepulveda, Segovia, Spanien. Judarna offrade ett kristet barn på ett kors. Biskopen av Segovia utredde brottet, och beordrade brottslingarna till Segovia, där de var avrättade. Det är viktigt att känna till att denne Biskop själv var son till en konverterad jude; Jean d'Avila var hans namn. Colmenares Segovias Historia dokumenterar fakta om fallet, vilket var juridiskt fastslaget av en man av judiskt blod. Det kanske är orsaken till att man inte finner någon omtalan om det i Stracks bok i försvar av judarna, *The Jew and Human Sacrifice*.

1475. Fallet St. Simon av Trento.

1475 försvann en tre år gammal pojke vid namn Simon i den italienska staden Trento; sakförhållandena var sådana att misstanke föll uppå judarna. I förhoppning att avstyra denna misstanke, "fann" de själva barnets kropp i en kanal där de senare erkände att ha kastat den. Undersökningen av kroppen, hursomhelst, visade att pojken inte hade drunknat; det var underliga sår på kroppen, av omskärelse och korsfästelse. Omkring sju judar var arresterade; de torterades och erkände att pojken hade blivit ritualmördad för

syftet att erhålla kristet blod att blanda med det ceremoniella osyrade brödet; dessa erkännanden var gjorda separat och stämde överens i alla väsentliga detaljer. Judarna var prövade och var slutligen avrättade. Ämbetsmannen i ledningen för utredningen av brottet, Jean de Salis de Brescia, hade framför sig en konverterad jude, Jean de Feltro, som beskrev hur hans far berättat för honom att judar i hans stad, Lanzhat, hade mördat ett barn under Judiska Påskhögtiden för att ta blodet med vilket de drack och åt i vin och kakor.

Ingen har någonsin dristat att försöka att förneka de historiska tilldragelserna av detta fall; bara judarna hittar på "orsaker" till varför det inte var något ritualmord! Men det finns ingen flykt från de motsatta slutsatserna. 1759, i svar på en judisk vädjan från Polen, skickade Inkquisitionen Kardinal Ganganelli (senare blev han Påve Clemens XIV) att utreda och rapportera om hela frågan, med speciell referens till de många fall som då var rapporterade i Polen; fastän denne man åkte dit med ett partiskt omdöme till fördel för judarna (i sin rapport, säger han: "Med mina svaga kunskaper gjorde jag ansatsen att demonstrera icke-existensen av brottet som var tillskrivet den judiska nationen i Polen", knappast andan med vilken att ta sig an en sådan utredning!), säger han faktiskt om detta Trentofall: (se rapporten av Kardinal Ganganelli, i C. Roths *The Ritual Murder Libel and the Jew*, 1935, sid. 83): "Jag medger så som en sanning faktan om den Välsignade Simon, en pojke tre år gammal, mördad av judarna i Trento år 1475 i hat mot tron av Jesus Kristus (även om det är bestritt av Basnage och Wagenseil); för den hyllade Flaminio Cornaro, en venetiansk senator, i hans arbete *Om Kulten av Barnet St. Simon av Trento* (Venedig, 1753) avyttrar all tvekan upphöjd av de ovan nämnda kritiker."

Judarna försöker att misskreditera domarna som dömde de judiska mördarna genom att citera Påve Sixtus IV som vägrade att sanktionera kulten av St. Simon; men orsaken till detta var att kulten inte då var bemyndigad av Rom, utan var en populär rörelse utan auktoritet och motsatt Kyrklig disciplin; denne samme Påve uttryckte senare sitt godkännande om domen av judarna i Påvlig Bulla XII Kal. juli, 1478.

Vi har inte bara vittnesmålet angående korrektheten av domstolsförhandlingarna från Sixtus IV; utan också det av flertalet andra Påvar; så som Sixtus V, som reglerade den populära kulten av St. Simon genom att stadfästa den 1588, som citerat av Benediktus XIV i Bok I, Ch. xiv, No. 4 i hans Om Kanoniseringarna av Helgonen, också av densamme Påve Benediktus XIV i hans Bulla Beatus Andreas den 22:a februari, 1755, i vilken han stadfäster Simon som ett helgon, ett fakta utelämnat från argumenten av en viss försvarare av judarna, Strack (The Jew and Human Sacrifice); Gregorius XIII erkände Simon som en martyr, och besökte också helgedomen; och, som redan sagt, Clemens XIV var förpliktad att tillstå att det var ett fall av judiskt mord i hat mot Kristendomen.

St. Simons helgedom är i St. Peterskyrkan, Trento; relikier av honom är fortfarande visade, bland dem offerkniven.

Kortfattat, ritualmordet på St. Simon i Trento är stött av sådant bevis att de som ifrågasätter det därmed utan orsak fördömer höga juridiska och prästerliga auktoriteter vilkas rättskaffenhet och intelligens det inte finns minsta ursäkt att förneka.

1480. Venedig. Detta fall, som medges i Jewish Encyclopædia, 1906, Vol. XII, sid. 410, var bestämt av en rättegång. Tre judar var avrättade.

1485. Padua, Italien. Offret i detta fall var helgonförklarat som St. Lorenzino, Påve Benediktus XIV omnämner honom som en martyr i sin Bulla Beatus Andreas. Detta fall var intygat av den Biskopliga Domstolen i Padua.

1490. Toledo. Detta är ett mycket viktigt fall, omständigheterna vilka har blivit klargjorda för oss av W. T. Walsh i hans intressanta bok Isabella of Spain, 1931 (Sheed & Ward), i vilken han ägnar sid. 441 till 468 åt sin forskning om denna ritualmordsanklagelse. Hade det inte varit för Mr. Walsh, hade jag kanske blivit påverkad av Jewish Encyclopædias påstående (1903, Vol. III, sid. 262) att

"Nutida historiker även förnekar att ett barn hade försvunnit alls" i detta fall! Energiska bemödanden var gjorda av Loeb och H. C. Lea att rentvå judarna från skuld för detta mord; också av Abbé Vacandard. Walsh visar att den 17:e oktober, 1490, erkände en jude vid namn Yuce att ha varit närvarande vid korsfästandet av en pojke vid namn Cristoforo från La Guardia, nära Toledo. Han gjorde detta erkännande utan "hjälp" av någon tortyr; han var inte ens hotad med det förrän ett år efter sitt erkännande. Den 19:e juli, 1491, var Yuce lovad immunitet från bestraffning för sin del och beskrev hela korsfästelsen och gav namnen på sina medbrottslingar. Den 25:e oktober, 1491, undersökte en domstolsnämnd bestående av sju berömda Renässanslärda, som upptog Stolarna på Universitetet i Salamanca, fallet och var enhälliga i att finna Yuce skyldig. Inte tills efter detta fick Yuce undergå tortyr. Denna tortyr var avsedd att få honom att säga för vilken anledning pojken Cristoforo hade blivit korsfäst istället för att ha blivit mördad på något annat vis; men inga "ledande" frågor var använda under förhöret. Efter detta, kom fallet framför en andra domstolsnämnd av fem lärda män från Avila, som tog i betraktande bevisen angående Yuces medbrottslingar, som hade blivit arresterade och förhörda; de förklarade dem enhälligt skyldiga. Åtta judar (några av dem Marranos, eller låtsaskonvertanter till Kristendomen) var avrättade.

Skrivandes om bemödandena gjorda för att misskreditera rättegångarna i detta fall, säger Walsh (sid. 464): "Måste vi anta att de (de två lärda domstolsnämnderna) alla var mordiska fanatiker, villiga att offra oskyldiga män, och att Dr. Loeb, Dr. Lea, och på den katolska sidan den något för godtrogne Abbé Vacandard var bättre lämpade att väga bevisen efter förloppet av fyra århundraden?"

Walsh är inte "antisemit." Han är historiker, och har inte påstått att ritualmord är en del av någon officiell judisk ceremoni. Men han säger: "Historikern, långt ifrån förbunden att i stor skala urskulda alla judar anklagade för mord, är fri, eller faktiskt bunden, att betrakta varje fall individuellt uppå dess egna villkor."

Walsh säger (sid. 441) att detta fall av ritualmord var "en av de stora orsakerna, om inte den avgörande, i beslutet av Fernando och

Isabel" (för utdrivandet av judarna från Spanien). Han visar att hela dokumentet av vittnesmålet i rättegången mot en av de anklagade har varit åtkomligt sen det var publicerat 1887 i Bulletinen av Kungliga Akademien i Madrid (Vol. XI, sid. 7-160), från originalmanuskriptet. (Detta var, förstås, före den röda revolutionen!)

Walsh anklagar Lea, den pro-judiska författaren, för intellektuell oärlighet (sid. 628) i skrivandet av sin Inquisition in Spain där han fördömer de inflytelserika män som var jurymedlemmar i detta fall.

"Om Inkvisitionen skickade åtta män till en skamlig död utan att vara övertygade bortom allt rimligt tvivel om deras skuld, kan inte den uppriktige bedömare av historien rygga från att finna inte bara Torquemada och hans domare, utan också Kung Fernando och Drottning Isabel, Kardinal Mendoza och ett flertal av de mest berömda professorerna från Universitetet i Salamanca skyldiga till medbrottslighet i ett av de mest brutala juridiska mordena som registrerats." (Walsh, sid. 442.)

De som ryggat tillbaka från att anklaga judarna för praktiserandet av ritualmord fördömer därmed några av de skarpsinnigaste karaktärer som den europeiska historien sett.

Slutligen måste vi protokollföra att den mördade pojken var helgonförklarad som St. Cristoforo under auktoritet av Påve Pius VII.

1494. Tyrnau, Ungern. En pojke var blödd vit och mördad. De judiska brottslingarna var förrådda av beaktelsen av kvinnor, som var övertalade att göra så i åsynen av några instrument för tortyr, vilka hursomhelst inte var använda på dem. Judarna, arresterade efter detta erkännande, erkände själva att detta var det fjärde barnet de hade mördat för blodets skull, men de sade att de ville ha det för medicinska syften. Källa: Bollandisterna, Acta, april, Vol. II, sid. 838.

1510. Brandenburg. Ett flertal judar anklagades i Berlin för att ha köpt en liten kristen pojke, tömt honom på blod och mördat honom. De erkände, och 41 var avrättade. Källor: Richard Mun, Die Juden in

Berlin; Sir Richard Burton, *The Jew, the Gypsy and El Islam*, 1898, sid. 126.

KAPITEL IX

VÄLDOKUMENTERADE FALL UNDER 1600-TALET OCH 1700-TALET

NATURLIGTVIS har vi här ett antal av juridiskt beslutade fall, som kanske var väntat.

1603. Verona. En jude var prövad på anklagelsen av mordandet av ett barn för dess blod för ett okänt syfte. Han var frikänd. Domen av frikännandet, daterat 28:e februari, 1603, återges i till fullo i juden Roths *The Ritual Murder Libel and the Jew* (sid. 78), frigav den anklagade "därför att den hebreiska riten avskyr utgjutandet av blod" och "olika Prinsar höll detta rykte om användning av blod att vara tom och falsk." Vi håller den sortens absurda resonemang som en ursäkt för frikännande som ett klart bevis på att Domstolen var köpt.

1670. Metz. Då detta var ett mycket starkt påvisande fall, finner man inget om det berättat i Stracks bok i försvar för judarna! En tre år gammal pojke var borttappad av hans mamma på väg till en brunn. Pojken bar en röd mössa, och vittnen hade sett honom bli bortburen av en jude ridandes på en häst. Denne jude var Raphael Levi. Först kunde pojkens kropp inte spåras. Judarna, blivandes oroade, spred uppgiften att vargar måste ha dödat honom i skogen. Skogen genomsöktes och till slut var huvudet, halsen och revbenen av en pojke funna, tillsammans med kläder vilka var identifierade som den saknade pojkens, röd mössa och allt, av pojkens far. Men då dessa kläder varken var sönderrivna eller blodiga, var det taget som slutsats att varghistorien var "blind", och då trädde vittnen fram

som hade sett Raphael Levi med pojken på sådana platser och vid sådana tider för att undanröja allt tvivel om hans skuld. Levi dömdes till döden på order av Parlamentet i Metz, och brändes levande.

Källa: La France Juive, av Drumont.

1698. Sandomir, Polen. Källa: Juden Cecil Roth, i Ritual Murder Libel and the Jew, sid. 24. Den högsta tribunalen i landet, den i Lublin, dömde en jude för ritualmord, den lokala domstolen hade friat honom.

1748. Duniagrod, Polen. Judar dömda för ritualmord av Biskoplig Domstol. Omtalat av Roth.

1753. Pavalochi, Polen. Judar dömda för ritualmord av Biskoplig Domstol. Omtalat av Roth.

1753. Zjytomyr, Polen. I detta fall var en tre år gammal pojke mördad; Judar prövades av Biskoplig Domstol i Kiev och dömdes till döden. En målning antagen att högtidlighålla detta mord är än idag besökt av pilgrimer till Kartusian Munkklostret i Kalwarya nära Krakow. Källa: Juden Cecil Roth, i Ritual Murder Libel and the Jew, sid. 25.

Givetvis förnekar juden Roth att de omtalade fallen var ritualmord.

KAPITEL X

VÄLDOKUMENTERADE FALL UNDER 1800-TALET

BLAND dessa är de berömda fallen i Damaskus, 1840; Tisza Eszlar, 1882; och Polna, 1899. Under detta århundrade hade den Judiska Penga Makten tagit kontroll över finanserna i många europeiska länder, och läsaren kommer att se själv hur det var utövat på Regenter, Regeringar, Domstolar och "allmän opinion" när än Blodanklagelsen var framförd mot judarna.

1823. Velisch, Ryssland. På Påsksöndagen, försvann en två och ett halvt år gammal pojke. Hans kropp upphittades i en sumpmark en vecka senare; det var sticksår över hela kroppen och huden var

flådd. Där var sår från omskärelse; fötterna var blodiga och ett bandage hade knutits runt benen. Kroppen hade blivit avklädd, tvättad, och påklädd igen. Inget blod hittades intill kroppen, vilken var tömd på blod. Doktorer svor under ed att barnet hade blivit torterat till döds. Några år senare arresterades fem judar tillsammans med tre ryska kvinnor som hade blivit judinnor; dessa tre kvinnor erkände att de hade, en vecka före Judiska Påskhögtiden 1823, druckits fulla av en judinna som höll ett värdshus och att den senare hade mutat en av dem att anskaffa en pojke. En av dessa konverterade judinnor beskrev hur pojken med våld hade blivit omskuren av judarna och rullad omkring i en cylinder tills hans hud var helt skrapad. Pojken hade blivit tagen till skolan där ett antal av judar var församlade, lagd i ett avlångt fyrkantigt träkärl, och alla deltagande hade gjort stick med en spik i hans sida och tinningar. Då pojken dog under denna tortyr, togs hans kropp till en skog av två av de konverterade judinnorna; och den tredje kvinnan tog en flaska med blod från pojken till den judiske värdshusvärdens tidigare nämnd. Nästa dag tog rabbinens fru de tre kvinnorna igen till skolan där judarna var samlade; flaskor var fyllda från kärlet genom en trätt, och rabbinen doppade en spik i blodet och droppade lite på ett antal tygbitar, av vilka en bit var given till varje deltagande person. Fallet gick till Imperiska Rådet i St. Petersburg, alla de undre domstolarna som hade hanterat fallet hade funnit judarna skyldiga. Imperiska Rådet återkallade domen och, den 18:e januari, 1835, skickades de tre ryska judiska konverterade kvinnorna till Sibirien medan alla judarna var frikända för brottet! Källor: Dokumenterat i Jewish Encyclopædia, 1903, Vol. III, sid. 267; beskrivet i Der Stürmer, maj, 1934.

1831. St. Petersburg. Dottern till en icke-bemyndigad ämbetsman var offret i detta fall. Det var fem domare, av vilka fyra erkände den rituella karaktären av mordet. De judiska mördarna transporterades till Sibirien. Monriot säger att omständigheterna i detta fall inte är att bestrida.

1840. Rhodos. På aftonen av Purim var en liten grekisk pojke försvunnen; han hade blivit sedd gå in i ett hus i de judiska kvarteren; efter detta sågs han aldrig mer igen. Det är intressant att notera att tiden för denna företeelse var densamma som i det

berömda Damaskusfallet, vilket kommer att ses. Yusuf Pasha, Guvernör på ön, tog vittnesmål av vittnena och skickade till Konstantinopel för instruktioner om vad att göra näst. Under tiden, "under utredning av det grekiska prästerskapet och de europeiska konsulerna" (medger Jewish Encyclopædia, 1905, Vol. X, sid. 401) var det judiska kvarteret blockerat och de ledande judarna arresterade. Den österrikiske Konsuln, hursomhelst, stödde judarna, Österrike var i behov av lån från Rothschilds. Men "i skuld till bemödandena av Greve Camondo, Cremieux och Montefiore" (för att igen citera från Jewish Encyclopædia) "var ett påbud förvärvat från Sultanen som deklarerade alla anklagelser av ritualmord av noll och intet värde." Judarna släpptes fria! Nu var Camondo, Cremieux och Montefiore alla rika judar. Cremieux och Montefiore figurerar i Damaskusfallet, vilket kommer ses. Greve Camondo "utövade ett så stort inflytande över sultanerna Abd-al-Majid och Abd-al-Aziz och över de Ottomanska Stor Vesirerna och ministrarna att hans namn blev allbekant. Han var bankir åt den Ottomanska Regeringen...." (Allt detta är från Jewish Encyclopedia, 1903, Vol. III, sid. 521) Det kan inte finnas skuggan av tvivel att domstolsförhandlingarna i detta fall var stoppade av förmågan av den Judiska Penga Makten, trots alla bemödanden av "det grekiska prästerskapet och de europeiska konsulerna." Källor: M. P.-N. Hamont i Egypten under Mehemet Ali, och Jewish Encyclopædia som citerat.

1840. Damaskusfallet.

Detta fall, nu nästan helt bortglömt av Demokratin, skakade Europa under en ansevärd tid beroende på den agitation medförd av den Judiska Penga Makten som inte lämnade någon sten ovänd för att ge en felaktig bild av och svartmåla individerna ansvariga för att ha fört judarna till rättvisa.

Achille Laurent, en medlem av Société Orientale, förde samman delarna av rättegången mot brottslingarna som rapporterats i Arabiska tidningar under den tiden, och han publicerade hela faktan av fallet i Relation historique des Affaires de Syrie, 1840-1842 (Historisk Redogörelse av Syriska Affärer, 1840-1842), vilken var producerad i Frankrike som en Yellow Book i två volymer, 1846.

Den judiska Purimfestivalen inföll den 15:e februari, 1840. Fader Thomas, en katolsk munk, försvann i Damaskus den 5:e februari. Hans tjänare gick för att leta efter honom och försvann han också.

Den franska Konsuln, Comte Ratti-Menton, började göra efterforskningar, och fick Sharif Pasha att utreda. Efter ett tag arresterades sju judar. De erkände, vissa efter att ha mottagit bestraffning genom bastinadon, att ha mördat Fader Thomas för hans blods skull. Fyra av dem var lovade nåd om de talade sanning; dessa var Mousa Abou-el-Afieh, som blev en muhammedan, förklarandes att det var nödvändigt före han kunde erkänna om brotten av andra judar; Aslan Farkhi; Suliman, en barberare; och Mourad el Fathal. De erkände mycket utförligt. Sexton judar var funna att ha varit inblandade, och alla arresterades.

Ett flertal av judarna, inkluderat Mourad el Fathal, Mousa Abou-el-Afieh, Isaac Arari och Aaron Arari, beskrev hur blodet var erfordrat och samlat från den skurna strupen av offret för att skickas till en rabbin för användning i tillagandet av det ceremoniella brödet (pains azymes).

Storrabbinen var förd framför Undersökningsdomstolen; hans namn var Yakoub el Entabi. Han var påkallad att lyssna noggrant till förhöret av Mousa Abou-el-Afieh, och på svaren av den juden, och att bekräfta eller förneka varje påstående gjort av Mousa. På detta vis, medgav rabbinen att blod var fordrat för det ceremoniella brödet. Han erkände också att ha mottagit Fader Thomas blod.

Enligt den turkiska sedvänjan var bastinadon fritt använd för att få judarna att tala. Den Judiska Penga Makten har försökt att få världen att tro att det bara var tortyren som framtvingade bekännelser från oskyldiga män.

Olyckligtvis för den Judiska Penga Makten, var en av frågorna ställda om platsen där kvarlevorna av Fader Thomas hade blivit gjorda av med; och kvarlevorna var funna där fångarna sade att de var -- de var i ett överhöljt rör. Dessa kvarlevor var identifierade av europeiska doktorer varandes de av Fader Thomas.

Vidare, skurkarna erkände att ha behandlat Fader Thomas tjänare på samma vis, i.e., skärningen av hans hals, samlandet av hans blod, och avyttrandet av kvarlevorna, denna gång i en toalett.

Ingen myckenhet av bastinado eller tortyr kan avtvinga från en oskyldig man information om var vistelseorten av kvarlevorna av ett mordoffer är.

Vi besparar läsaren de frånstötande detaljerna av brottet enligt erkännandena och medgivandena av de fördärvade judiska mördarna; långa utdrag från rättegångens domstolsförhandlingar kan erhållas i följande franska bok: *Le Crime Rituel chez les Juifs*, av A. Monniot, förord av den hyllade Edouard Drumont, 1914, från P. Tequi, 82 Rue Bonaparte, Paris, pris 10 francs. Denna bok visar att erkännandena gjorda av brottslingarna överensstämde i varje detalj, och att frågorna de hade att besvara inte var "ledande frågor".

Fjorton judar befanns skyldiga, och tio dömdes till döden, två hade dött.

Vårt mål är inte att förskräcka; det är att visa på metoderna av judiskt intrigerande och korruption vilka var brukade för att dölja skulden av brottslingarna i fruktan för den naturliga reaktionen av icke-juden till realiteterna om de kom till allmänhetens vetskap.

Så fort som de första rapporterna om fallet nådde Västeuropa steg den Judiska Penga Makten upp likt en man i försöken att dölja de uppenbara spåren gjorda av de uppenbara brottslingarna. Pengar kan, som vi vet alldeles för väl, åstadkomma under på en demokrati liksom också på slutsatser och hållningar av Österlandets (och!, ofta också Västerlandets) potentater.

Det är kanske bäst att avhandla varje enskild av dessa frågor separat:

1. Agitation i Pressen. Detta var på de vanliga judiska spåren; ritualmord var "ett icke-judiskt påhitt"; Comte Ratti-Menton, den franske Konsuln, som hade insisterat på en utredning, var attackerad från alla håll; judarna var förföljda, och så vidare och så vidare.

2. Agitation genom Offentliga Möten. Till exempel, i London, var den lättlurade demokratin förmådd att samla till ett stort möte i Mansion House i London, och där förklara ogiltig Blodanklagelsen om vilken de inte visste någonting alls, och erbjöd judarna sympatin av den brittiska nationen! Paris, New York, Philadelphia och andra städer följde färg!

3. Mutandet av Kediven av Egypten med Pengar. De rika judarna, Moses Montefiore i England, Cremieux och Munck i Frankrike, reste av på heta fötter Österut. De sökte sig till Kediven av Egypten, vilkens regim inkluderade Damaskus, för en revision av domen. Han var erbjuden och godtog en stor summa pengar och frigav de dömda judarna.

Notera resultatet. Judarna förkunnade överallt att Kediven hade upphävt domen! Han hade inte gjort något sådant. Där var inget upphävande och ingen ny rättegång. Orden av Kedivens påbud med vilka han meddelade att frige de judiska mördarna avslöjar hela saken:

"Från förklaringen och anfordran av Herrar Moses Montefiore och Cremieux, som kom till oss som delegater för alla européer bekännande sig till religionen av Moses, har vi godtagit att de önskar frigivandet och skyddet för judarna som har blivit kvarhållna eller som har tagit till flykten i fallet om utredningen av affären med Fader Thomas, munk, försvunnen i Damaskus; han och hans tjänare, Ibrahim."

"Och också, på grund av deras talrika befolkning, vore det inte passande att vägra deras fordran och förfrågan, vi befaller att de judiska fångarna ska bli frigivna och att rymlingarna ges trygget för deras återkomst. Och ni ska ta alla möjliga åtgärder så att ingen är illa behandlad och att de är lämnade ostörda överallt. Sådan är vår vilja. Mehemet Ali."

Han frigav alltså judarna på grund av antalet av judar i befolkningen . . . och otvivelaktigt för erhållna pengar. Han kände till deras skuld, och förnekade det aldrig. Ändå vågar sig Jewish Encyclopædia (1903, Vol. IV, sid. 420) faktiskt på att påstå att de tre rika judarna erhöll från Kediven ett "erkännande om oskulden" av de

dömda männen. Kedivens pris för att frige dem är sagd att ha varit en halv miljon piastres. En konverterad rabbin, Chevalier P. L. B. Drach, skrev i sin Harmonin mellan Kyrkan och Synagogan (1844, Paris, sid. 79): "Pengar spelade en stor roll i dessa affärer."

4. Mutandet av Sultanen. Efter att ha vunnit första rondan med Kediven, reste juden Montefiore vidare för att möta Sultanen av Turkiet, och erhöll från honom en föreskrift att Blodanklagelsen var grundlös och att judarna hädanefter var att vara under samma förhållanden i Sultanens besittningar som andra icke-muslimer. Priset för detta var en stor muta från Huset Rothschild.

Sultanen Abd-ul-Mejids påbud sade "att en genomgående undersökning av de religiösa böckerna av hebréerna har åskådliggjort det absoluta förbudet av användandet av antingen mänskligt eller djuriskt blod i någon av deras religiösa riter. Det följer från detta försvar att anklagelserna mot dem och deras religion är förtal." Detta, som visat i Kapitel III, är endast spetsfundigheter, men också 1936 hade en Miss C. M. Finn oförskämdheten att framföra påbudet som "bevis" att Blodanklagelsen är falsk; detta var i ett brev till Jewish Chronicle, 2:a oktober, 1936.

Orden av påbudet är citerade i Jewish Encyclopædia, Vol. I, sid. 47 (1906).

På vägen hem försökte Montefiore att få en audiens hos Påven, Gregorius XVI, men var vägrad mottagning.

5. Försök till Mutande av den franska Konsuln. Comte Ratti-Menton, den franske Konsuln som hade visat sådan beslutsamhet i att få ritualmördarna utredda, och som var en mycket rättrådig man, skrev till Sharif Pasha den 22:a april för att säga att judarna hade, genom det Österrikiska Konsulatet, erbjudit honom en halv miljon piastres för att få bevisningen nedtystad. Onödigt att påpeka, då denne ärbare man var funnen oförmögen att korrumpas, var försvararna av judarna snabbt upptagna med att, som sagt ovan, besudla hans rykte. Thiers, den franska Utrikesministern, svarandes på judeinspirerade attacker på den franske Konsuln Ratti-Menton, sade i Representanthuset, 3:e juni, 1840, "Låt det bli känt för er,

gentlemen, jag upprepar det, att i alla sekretariaten är israeliterna insisterandes för denna affär och vår Konsul kan endast stödja sig på Frankrikes Utrikesminister. Ett franskt ombud som är i sin rätt kommer alltid att bli beskyddat mot alla makter, var än de må vara." M. Thiers sade också att Comtes överordnade ämbetsman, M. Cochelet, Konsuln för Egypten, erkände hans underordnades agerande och att den engelska Konsuln var av samma åsikt.

6. Mutandet av österrikiska diplomater. Alltigenom domstolsförhandlingarna, stödde den österrikiska Konsuln judarna mot anklagelsen om ritualmord. Här, från en judisk källa, är orsaken punktligt erkänd:

Från *The History of the Jews in Vienna*, av juden Max Grunwald, 1936 (Philadelphia), sid. 228-9:

"Följandes hållningen av Huset [av Rothschild] i andra länder, där det anskaffade privilegier för judarna i utbyte mot lån -- i Rom, avskaffandet av Gettot, och i England, judisk frigörelse -- Solomon [Rothschild] erhöll från Metternich medgivande till judarna i lagstiftning. Det var han som påverkade Kanslern att ta en fördelaktig hållning i Damaskus Blodanklagelsefall 1840."

Där har du det; Rothschilds pengamakt; den österrikiska Kanslern, Metternich; den österrikiska Konsuln i Damaskus; Konsulns attityd gentemot ritualmordsanklagelsen. En fortlöpande kedja av judisk korruption genom pengar.

7. Nedtystandet av rapporter om Rättegången. Vi har redan nämnt i andra paragrafen av denna beskrivning av fallet dokumentet av rättegången publicerad i Achille Laurents bok. Denna bok kan nu inte erhållas någonstans. Gougenot des Mousseaux, hursomhelst, hade låtit trycka en mycket fylig redogörelse av rättegången (tagen från Laurent) i hans arbete *Le Juif, le Judaïsme et la Judaisation des Peuples Chrétiens*, ett arbete vilket gav honom beröm av Påve Pius IX som gjorde honom till Chevalier; och författaren har haft en kopia av denna lånad till sig. Men Gougenot des Mousseauxs bok är nu mycket sällsynt, och Chevaliern själv dog plötsligt under mystiska omständigheter nio timmar efter att ha mottagit ett varningsbrev. Monriot, i ett arbete nämnt i Bibliografin (sid. 56), har,

hursomhelst, gjort det enkelt för vem som helst som önskar att läsa detaljerna av rättegången att göra så.

Men, frågar sig kanske läsaren, var någonstans var den officiella akten av affären? Den vilade naturligtvis i arkiven av det Franska

Utrikesministeriet. Men Desportes i hans *Mystère du Sang* rapporterade att under Ministeriet av Cremieux (en av judarna som åkte Österut för att muta Kediven att frige ritualmördarna i Damaskus) försvann den (1870)! Då denna rapport väckte kritik, gjorde Statsarkivet ett förkunnande (5:e maj, 1892) att det var inkorrekt och att akten kvarstod i sin helhet vid Ministeriet. Hur det än må vara, då Albert Monriot 1913 önskade att konsultera dokumenten som hjälp för honom i skrivandet av hans *Le Crime Rituel chez les Juifs*, fann han att han var vägrad tillåtelse att granska dem. Huruvida de fortfarande finns kvar eller inte, därom kan vi inte sia; allt vi vet är att hemligheterna av judarna är väl skyddade. Men inte väl nog, som jag hoppas att läsaren vid det här laget samtycker.

Sir Richard Burton, den store forskningsresanden och orientalisterna som var engelsk Konsul i Damaskus 30 år efter ritualmordet, studerade hela frågan om Blodanklagelsen, och skrev slutligen *The Jew, the Gypsy and El Islam*, av vilken jag har upplagan utgiven av W. H. Wilkins och publicerad av Hutchinson 1898. Detta arbete innehåller en fördömande anklagelse av Talmud, och en lista av judiska ritualmord, men Wilkins skriver i sitt förord (sid. x): "I utövandet av godtycket givet till mig, har jag tyckt det bättre att spara det nuvarande Appendixet om den påstådda riten av Mänskligt Offer bland Sefardismen och mordet på Padre Tomaso (Fader Thomas); det enda alternativet var att publicera det i stympad form."

Låt oss därför följa (1) Boken, (2) Appendixet om ritualmord.

(1) Boken. Detta är enkelt. Den är väl nära oanskaffbar.

(2) Appendixet om Ritualmord. Vad hände med det? Detta är vad som hände med det:

Se D. L. Alexander versus Manners Sutton, King's Bench Division, 27:e mars, 1911, rapporterad i The Times följande dag. Här var D. L. Alexander, en jude och president av Judiska Representant Departementet i stånd att visa att han hade erhållit ett överlåtande av manuskriptet från de överlevande testamentsexekutorerna av Sir Richard Burton. Testamentsexekutorerna hade sålt dem till en bokhandlare, som, i sin tur, sålde dem till Manners Sutton; och han (Sutton), inte vetandes om något överlåtande, gjorde i ordning för publicerandet av Appendixet. D. L. Alexander väckte åtal för att stoppa detta publicerande från att äga rum, hävdandes författarrätt och ett levererande till honom av manuskriptet. Juden vann sitt fall.

Det kvarstår endast att säga att Fader Thomas gravsten på begravningsplatsen i Damaskus bar (och antagligen fortfarande bär) inskriptionen på arabiska och på italienska: "Här vilar kvarlevorna av Fader Thomas av Sardinien, Missionär av Kapucinorden, mördad av judarna, 5:e februari, 1840."

1852 och 1853. Saratov. Två ritualmord är innefattade denna gång; det ena, en 10 år gammal pojke i december, 1852; det andra, 11 år gammal, i januari, 1853. Efter en översvämning var båda kropparna funna på stranden av Volga, genomborrade med många sår. Åtta år senare var två judar, Schiffermann och Zourloff, vederbörligen prövade för dessa mord och dömda. De dömdes till 28 års straffarbete i gruvorna, och de dog under deras fångenskap. Detta, varandes ett juridiskt beslutat fall, kungörelsen av domen varandes "mördandet av två kristna pojkar och förmått dem att utstå martyrskapet" av Överhuset och underkastat det Ryska Imperiska Rådet, är, förstås, inte omtalat i Stracks bok! Källa: Monniots Le Crime Rituel chez les Juifs, 1914, sid. 257.

1880. Smyrna. Många judar var massakrerade efter att ett saknats barns kropp hade upphittats på stranden full med sticksår under den Judiska Påskhögtiden. Källa: Moniteur de Rome, 15:e juni, 1883.

1882. Tisza Eszlar-fallet i Ungern.

Detta är ett 1800-tals fall, där fångarna vederbörligen hade erkänt, och där, efter långt utdragna domstolsförhandlingar, de alla var frikända som ett resultat av den Organiserade Makten av Judiska Pengar.

Esther Solymosi, 14 år gammal, försvann den 1:a april; den fem år gamle sonen av den judiska kyrkoföreståndaren berättade för någon kvinna att hans mamma hade lockat flickan in till deras hus, varifrån hon hade blivit släpad av några judar in till synagogans fastighet. Denna rapport kom till öronen av fru Solymosi, Esthers mor, som omedelbart rapporterade det till polisen. En undersökning var satt till verket, den 19:e maj, under Dr. Josef Bary, och det är mestadels från en bok skriven 50 år senare av Dr. Bary, som blev President av Högsta Domstolen i Ungern, som fakten av undersökningen har kommit till ljuset. Denna bok är på över 600 sidor, och är kallad *A tiszaeszleri bunper* (Tisza Eszlar Mordfallet). Dessa fakta kan också kollas upp från dagboken av den ungerska Justitieministern från den tiden, Theodor Pauler, vilkens dagbok hade blivit bevarad i Ungerns National Museum.

En annan son till den judiske kyrkoföreståndaren var Maurice Scharf, 14 år. Han medgav att han hade sett genom nyckelhålet i dörren i synagogan att Esther hade blivit mördad av vissa judar och blödd vit, hennes blod hade blivit uppsamlat i en vas. Det var funnet av okular syn på plats att platsen där dessa händelser var sagda att ha ägt rum verkligen var i synhåll för vem som helst tittandes genom nyckelhålet. Vittnen sade också att de hade hört skrik från synagogan dagen då flickan försvann.

För att testa sanningsenligheten av den 14 år gamle Maurice sade Domare till honom att hans berättelse inte kunde vara sann då Esther var i livet; pojken svarade att "ingen kunde vara i livet efter att ha blivit skuren i nacken på det viset."

Ett antal judar arresterades, och erkände att de hade tagit del i ritualmordet på Esther för att ta hennes blod under den Judiska Påskhögtiden.

Man skulle kunna tro att där var lite mer att rapportera.

Men nej! Hela Israel gick till arbete med dess Penga Makt, och Pressen i varje land i Europa var sysselsatt med att kasta förtal på den ungerska Domstolen och på den ungerska rättvisan. De Allmänna Åklagarna var mutade och satte i verket att misskreditera den ärbare Domaren som var ordföranden över Domstolen. Ingen sten lämnades ovänd, ingen smutsig korruptionshandling lämnades oprövad för att kullkasta kursen av rättvisan; och judarna vann. Här är några av de mindre metoder genom vilka judarna med deras pengar försökte att förvirra utgången:

1. Genom att betala skulderna av, eller muta ämbetsmännen.
2. Genom att erbjuda Esthers mor en muta för att säga att hennes dotter levde och var i verket någon annanstans. Detta gjordes av juden Reiszmann.
3. Genom att försöka stjäla domstolshandlingarna från Domarens hus.
4. Genom att förändra låset till synagogan, så att det inte längre var möjligt att se platsen för mordet genom att titta genom nyckelhålet.
5. Genom att sprida rapporter att Esther hade flytt hemifrån; eller hade drunknat. Den Undersökande Domaren förmådde floden att bli draggad utan resultat.
6. Genom att arrangera så att ett lik skulle dyka upp och bli "identifierat" som Esthers. Den 18:e juni, var en flickas kropp klädd i Esthers kläder, vilka var alltför små för syftet, dragen upp ur floden Tisza av judiska flottister. Modern bestred att liket var Esthers även om hon kände igen Esthers kläder. En kommitté av experter undersökte kroppen, och fann att håret och ögonbrynen hade blivit borttrakat, uppenbarligen för att dölja identiteten. De fann också att kroppen var den av en 18 år gammal flicka (Esther var bara 14) och att dödsorsaken inte var den av drunkning utan av tuberkulos. Det blev så uppenbart att kroppen hade blivit "funnen" för ett syfte, att de judiska flottisterna var förhörda; och de erkände att liket hade tagits över av dem från en jude vid namn Herschko, att det hade blivit klätt i Esthers kläder, placerats i floden och senare "upphittats" och innehafts.

Det var också funnet att kroppen inte kunde ha varit i vattnet mer än fyra dagar; att döden inte kunde ha skett mer än 10 dagar tidigare. Esther hade varit saknad i 78 dagar.

Hursomhelst, trots allt detta utsättande av korruption, fann Domstolen själv, som den var, en isolerad enhet i ett fientligt Europa; och judarna var alla frikända!

Sen var det funnet att den 21:a juli, 1883, hade Baron Bela Orczy, den ungerska ministern, besökt Justitieminister Pauler och hade berättat för honom att Goldschmidt, Budapests representant av Rothschilds, hade krävt att anklagelserna skulle dras tillbaka! Under denna tid var skuldaptering en allvarlig fråga för Ungern, som var huvudsakligen beroende uppå Rothschilds Punga Makt. Senare berättade Baron Orczy för Pauler att Goldschmidt faktiskt hade krävt att de två Allmänna Åklagarna som hade utfört domen mot fångarna omöjligen kunde bli ordensprydda!

Den sortens sak som hade blivit "arbetad" mot all bevisning får bli förklarad genom att ge ett exempel: I november, 1882, var en ny Kommitté av Experter tillsatt för att utföra en vidare undersökning av kroppen funnen i floden fem månader tidigare, och denna kommitté förklarade att slutsatserna av den tidigare kommittén inte hade någon vetenskaplig grund, att kroppen var Esthers och att då halsen inte var skuren, kunde det inte ha varit ett fall av ritualmord!

Så slutar en dyster historia av det smutsigaste judiska falsariumet för att möjliggöra för några få ömkliga degenererade att fly undan väl förtjänad bestraffning.

1891. Xanten, Preussen. En fem år gammal pojke vid namn Hegmann mördades, hans strupe skuren och kroppen tom på blod. "Regeringen gjorde allt i sin makt att tysta ned ryktet" om ritualmord (Jewish Encyclopædia, Vol. I, sid. 645). Doktorn som undersökte kroppen sade (29:e juni) att: "Spåret av blod framgår som en efterblödning." Den 9:e juli, tog han tillbaka detta och förklarade att hans misstag berodde på att det hade varit mörkt under tiden för hans undersökning! Jag tror att läsaren vid det här laget kan gissa vad som skedde mellan 29:e juni och 9:e juli till hans bankkonto.

Justitieministern, de Schelling, var en jude. De anklagade judiska ritualslaktarna, som hade blivit arresterade, var frikända.

1899. Polnafallet (Böhmen).

Agnes Hruza, 19 år gammal, mördades den 29:e mars, 1899. Den 1:a april hittades hennes kropp i en skog med huvudet närapå avslitet från kroppen. Trots detta hemska sår, var där omkring inget blod, fastän kroppen själv, förstås, närapå var tom på blod.

En man vid namn Peschak hade sett en jude, Hilsner, med två andra judar på dagen för mordet på platsen där kroppen upphittades. Hilsner arresterades och prövades; ett annat vittne vittnade om att han hade sett den anklagade mycket upprörd den 29:e mars, kommandes från platsen där kroppen upphittades.

Domstolen, medan erkännande att Hilsner måste ha haft medbrottslingar, fann honom skyldig och dömde honom till döden. Han erkände då, och inbegrep två andra judar, men tog senare tillbaka dessa påståenden, liksom sitt erkännande. De två männen framlade tillförlitliga alibin.

Genom Makten av Judiska Pengar och agitationen den var i stånd att resa, var en ny rättegång beordrad. Under tiden hade Dr. Baxa, advokat till den mördade flickans mor, i ett tal i Böhmens Beslutande Församling, 28:e december, anklagat regeringen för att visa partiskhet till judarnas fördel i hur de hade hanterat detta fall.

Då upphittades kroppen av en annan flicka, alltför sönderfallen för att kunna visa på dödsorsaken; detta var kroppen av Maria Klima som hade försvunnit 17:e juli, 1898. Hilsner var anklagad för båda morderna då fallet kom upp igen i november. Denna gång sade ett vittne att Hilsner, vid tiden för det första mordet, hade en kniv för ritualslakt.

Dr. Baxa insisterade på att det var ett fall av Ritualmord. Domstolen fann den anklagade skyldig, dock utan att påstå rituella motiv, och den anklagade dömdes till döden den 14:e november, 1900. Hursomhelst, Kejsaren ingrep, och domen var förvandlad till livstids fängenskap.

Den anklagades biträde vid denna rättegång var Masaryk, senare president i Tjeckoslovakien, detta jobb verkar ha stått honom i god dager senare i livet!

Hilsner fritogs från fängelset av marxisterna under kravallerna 1918; han dog några år senare.

KAPITEL XI

VÄLDOKUMENTERADE FALL UNDER DET NUVARANDE ÅRHUNDRADET

DET mest kända av dessa är Beilissfallet i Kiev, 1911-13. Det kommer att noteras att det var flertalet fall också i Tyskland under tiden då judarna var den högsta makten där före Hitlers framgångar.

1900. Konitz, Väst Preussen. En 19-årig ungdom, Ernst Winter, mördades i mars. Hans kropp hade blivit styckad och delar av den upphittades på olika håll. De skyldiga var aldrig funna, men två judiska ombud dömdes till fängelse för mened och för subornation av mened av vittnen under förundersökningen! Obduktionen var sagd att ha visat döden vara orsakad av kvävning, men distriktsläkaren hade tidigare aviserat döden att ha skett från blodförlust. En stor församling av främmande judar besökte staden natten för mordet och lämnade nästa dag. Detta fall uppväckte landet mot judarna, och dess beskrivning upptog två och en halv sida av Jewish Encyclopædia.

1911-13. Kiev, Ryssland.

Detta är ojämförligt det mest viktiga bevisade ritualmordsfallet under 1900-talet och är allmänt känt som Beilissfallet.

1911 var en 13 år gammal pojkes kropp funnen i Kiev med egendomliga skador och tömd på blod. En jude vid namn Beiliss arresterades som misstänkt.

Det fastslogs att mordet hade begåtts inom fastigheten av en judisk tegelfabrik till vilken bara judar hade tillträde. Denna fabrik rymde ett judiskt gästhärbärge med en hemlig synagoga tillhörandes.

Efter långt utdragna förberedelser, var Beiliss, som var ägare av fabriken, prövad; domstolsnämnden fann att det inte fanns bevis för att han själv var den skyldige, fastän hälften av dem ansåg att han var det; då domen var tvungen att vara enhällig, var han förklarad Icke Skyldig. Men domstolsnämnden var ense i fråga om orsaken till pojkens död; deras dom om detta var som följer:

Pojken "efter att ha satts munkavle på, var sårad med ett genomborrande instrument i nacken, tinningarna och halsen, skador vilka slet av den cerebrala venen, den vänstra tinningens och halsens pulsådror, förorsakandes således ymnig blödning; och efteråt, då Joutchinski (pojken namn) hade förlorat omkring fem glas blod, var hans kropp genomborrad med samma instrument, rivandes sönder således lungorna, levern, den högra njuren och hjärtat, där de sista skadorna var tillfogade, allt som allt 47 sår, ledandes till akut lidande för offret och förlusten av så gott som allt blod i kroppen, och slutligen döden."

Således, trots att mordet inte kunde bli fastslaget uppå någon speciell individ, var dess rituella karaktär ganska viss, pojken blev först blödd och sen mördad.

Det var många underliga egenheter med denna rättegång, viz.:

(1) Den 17:e oktober, 1913, var den ledande Domaren tvungen att varna de judiska tidningsherrarna mot envisheten i att rapportera förvrängda tolkningar av bevisningen, och sade att om de fortsatte med detta utövande skulle de bli vägrade tillåtelse att besöka Domstolen.

(2) Två barn, Genia och Valentina Tcheberiak, som var viktiga vittnen mot Beiliss, dog plötsligt kort efter hans arrestering. Detta skedde efter att de hade ätit karameller givna till dem av en avskedad polis vid namn Krassowsky. De var undersökta av två judiska doktorer på sjukhuset och var förklarade att vara lidande av

dysenteri, bacillerna av den sjukdomen hade blivit funna i dem enligt rapporten.

Senare var det funnet att deras mor hade blivit erbjuden (och vägrat) en muta på 40 000 rubel av en judisk advokat för att själv ta på sig skulden för mordet på den stuckna pojken Joutchinski.

Slutligen föreslog judarna faktiskt att hon hade förgiftat de två barnen, judarna hade karaktäristiskt glömt för ögonblicket dessa dysenteribaciller som hade blivit rapporterade att ha blivit funna!

(3) Flertalet viktiga vittnen gav expertutlåtanden att judarna använder kristet blod att blanda med det osyrade brödet under vissa högtider, och att kristna barn är mördade av judar för syftet.

En av dessa var Fader Pranaitis, teolog och hebreist, som ansåg att bevisen visade alla tecken på att vara ett judiskt ritualmord. Fader Pranaitis sade att Zohar, den kabbalistiska boken av Chassidimsekten av judar, beskrev ritualen av mord, beskrivandes tretton stick i den högra tinningen, sju i det vänstra, vilket är exakt hur huvudet av den mördade pojken hade blivit behandlat.

Ett annat expertvittne var Professor Sikorski från Universitetet i Kiev, en medicinsk psykolog, som också betraktade fallet som ett ritualmord.

Efter den judiska Bolsjevikrevolutionen sköt Tjekan Domaren, den Allmänna Åklagaren och många av vittnena, inkluderat Fader Pranaitis, medicinske experten Kozorotov, och Professor Sikorski. Professor Pawlow, som var ett vittne för försvaret, blev en ledande forskare i Bolsjevikryssland!

Exgeneralen Alexandre Netchvoldov av Ryska Imperiets Armé, berättar oss resten i en artikel, "La Russie et les Juifs", i Le Front Unique, publicerad i Oran, 1927, sid. 59: Citerandes Evrijskaja Tribuna den 24:e augusti, 1922, säger han "att under ett besök av Moskvas rabbin till Lenin, var de första orden Lenin sade till sin besökare att fråga honom om judarna var nöjda med Sovjettribunalen som hade upphävt Beiliss dom, sägandes att Joutchinski hade blivit mördad av en kristen!"

Ja, Bolsjevismen är judisk!

(4) En "Brittisk protest", publicerad i The Times, daterad 6:e maj, 1912, signerad av de vanliga Ärkebiskoparna och biskoparna, tillsammans med hertigar (sådana som den framlidne Hertigen av Norfolk som har varit gift med en judisk kvinna), grevar (sådana som Rosebery, gift med en Rothschild), och personer som den framlidne Rt. Hon. A. J. Balfour, dunderade mot "återupplivandet" av ritualmordsanklagelsen; "Blodanklagelsen" var beskriven i denna protest som "en relik från dagarna av Trolldom och Svartkonst, en grym och fullkomligt grundlös ärekränkning av Judendomen."

Är det inte fantastiskt att där judiska intressen är inblandade, kommer engelsmän av anseende att försöka påverka kursen av rättvisan genom att således ingripa till och med före Beiliss hade blivit prövad?

Beiliss dog i Amerika 1934, och hans begravning var gjord till den av en judisk nationalhjärte.

1928. Gladbeck, Tyskland. Detta skedde under tiden för Purim; en tjugo år gammal pojke vid namn Helmuth Daube var funnen död framför sitt hem, med halsen avskuren, hans genitalier saknades, medan det var sår på händerna och sticksår i buken. Det var inget blod där kroppen hittades och den var tom på blod. Experter sade i domstol att halsen visade på ett judiskt ritualsnitt. Judarna satte sig i arbete och slutligen var en ung icke-jude vid namn Huszmann anklagad för mord, onaturlig lust var anført som en egenhet i brottet. Fallet var anført mot Huszmann av en jude vid namn Rosenbaum, och speciell polis hade blivit skickad från Berlin för att undersöka omständigheterna; Presidenten för polisen i Berlin var juden Bernhard Weiss. Dessa speciella poliser gjorde vad de kunde för att övertyga Domstolen att det var ett "lustmord", men Huszmann var frikänd. Bochumer Abendblatt och Der Stürmer gav båda sin åsikt att det var ett ritualmord av judar, och den senare tidningen var nedtystad för en tid, och dess utgivare fängslades.

1929. Manau, Tyskland. En fem år gammal pojke vid namn Kessler försvann den 17:e mars. Kroppen var funnen i en skog, med halsen skuren ytligt från öra till öra medan det var ett djupt sticksår i halsen slitandes av de huvudsakliga kärlen. Kroppen var tom på blod och det var inget blod funnet intill den. Det var just före den

Judiska Påskhögtiden, och den lokala judiska slaktaren hade plötsligt försvunnit. Dr. Burgel, rättens doktor, sade att det var ett fall av ritualmord. Den Judiska Penga Makten gick till arbete för att påverka auktoriteterna och den allmänna meningen. Före den officiella undersökningen, meddelade den Allmänna Åklagaren att det inte var ett fall av ritualmord. Domaren beslutade att pojken hade mött med ett olyckligt sticksår från grenen av ett träd eller från hornet på ett djur, och fallet var nedlagt. Ingen var någonsin arresterad för brottet.

1932. Paderborn, Tyskland. Martha Kaspar var den icke-judiska husan i hushållet av en judisk slaktare vid namn Meyer. Denne man hade en son, Kurt, och denne Kurt hade haft en sexuell relation med husan som blev gravid. Hon begärde att han skulle gifta sig med henne, och fadern och sonen lovade att detta skulle ske, men i hemlighet bestämde de sig för att göra sig av med flickan. Den 18:e mars, nära Purim, försvann hon. Två dagar senare var något mänskligt kött funnet på vägen, och den Judiska Pressen började sprida idén att det hade varit ett "lustmord." Utredningen avslöjade blod på Kurts kläder och i en höskulle av Meyers, och båda Meyers arresterades. Dr. Frank, en judisk advokat, lyckades med att få fadern förklarad sinnessjuk och skickad till en fristad, men han var snart fri och flydde landet. Sonen, Kurt, sade att han hade försökt att åstadkomma abort, och att han hade skurit upp flickans kropp och spridit den på olika platser; en doktor sade till Domstolen att några liter blod måste ha blivit taget. Senare sade Kurt att han hade mördat flickan i ett anfall av vrede. Domstolen förde fram en dom för mord, och dömde Kurt Meyer till 15 års fängelse. De stora tidningarna rapporterade inte fallet; Der Stürmer sade att det var ritualmord, och var nedtystad för en tid. Dessa omständigheter får mig att inkludera detta fall bland de "väl dokumenterade."

Det kan noteras att de tre senaste fallen skedde under en tid då judarna var högst i Tyskland just före Hitlers revolution, då det var enkelt att tysta ned alla yttranden av åsikter som till den sanna naturen av mördarna.

KAPITEL XII

DET JUDISKA FÖRSVARET

JUDARNA och deras försvarare använder diverse argument varigenom de framgångsrikt verkar ha kamouflerat och nästintill utplånat i detta land spåren av historiska fakta beträffande praktiserandet av ritualmord. Då författaren var vidtagen lagliga åtgärder mot 1936 för att ha vågat nämna judiskt ritualmord, var rättegången rapporterad i några tidningar under rubriken "Otrolig Historia", som om han hade hittat på det! Låt oss lista de judiska "argumenten" och besvara dem:

1. Att erkännandena gjorda av de anklagade judarna var framtvingade genom tortyr.

Detta är sant i många medeltida fall; det är inte troligt att judarna skulle erkänna utan sådant bistånd till minnet, på grund av de särskilt förskräckliga konsekvenser som skulle följa på erkännandet.

Men jag har visat i Kapitel 13 (vilket vi kommer att se) att många erkännanden av praktiserandet av ritualmord av judar har blivit gjorda av dessa som har blivit konverterade till den kristna tron och frigjorts; många erkännanden har blivit gjorda av anklagade judar utan tortyr, eller av deras familjemedlemmar utan tortyr; medan i Damaskus, där bastinadon var använd för att bistå minnet av de anklagade, det inspirerade dem att avslöja var bitarna av kropparna av de mördade männen var att bli funna, och de var funna på de angivna platserna; jag tar det som att judar inte påstår att bastinadon begåvade brottslingarna med en andra telepatisk syn?

Det är således ingenting i argumentet.

2. Att judisk lag inte bara inte sanktionerar praktiserandet av ritualmord, utan förbjuder användandet av blod.

Med andra ord, John Smith kan inte vara skyldig av stöld från William Brown därför att det Åttonde Budordet säger 'Du skall icke stjäla.'

Det är ingenting i detta argument, avhandlat i Kapitel III.

3. Att Blodanklagelsen är resultatet av medeltida och ignorant vidskepelse.

I Kapitel V, visar jag att det var, enligt judarna själva, mer Blodanklagelser under 1800-talet än under något annat tidigare.

Det är således ingenting i detta argument.

4. Att judarnas skuld inte var juridiskt påvisad.

Tomheten i detta påstående är visat i Kapitel XIV, där ett antal fall är citerade i vilka, genom århundradena, kompetent och lämplig myndighet beslutat om skulden av de anklagade eller godkänt domen.

Det är ingenting i detta argument.

5. Att det inte kan ske nu.

Kapitel VI är ägnat till bemötandet av denna invändning.

Det kommer att ses att det inte är någonting i invändningen.

Invändningen tilltalar den goda naturen av det ariska sinnet vilket inte kan förstå sig på någonting så främmande som att åtrå att begå ritualmord. Det är de falska lärorna av Rasernas Jämlikhet, spridda av frimurare, perverterad religion och demokrati, som är ansvariga för denna attityd.

6. Att Påvliga Bullor vägrar tilltro till anklagelsen om ritualmord.

Denna fråga är avhandlad i Kapitel XV.

Det är Påvar som uppenbart önskade att visa deras misstro mot praktiserandet av ritualmord av judar, och gjorde så.

Det är andra Påvar som likaså visade genom deras agerande och Bullor att de trodde på anklagelsen.

Så det är ingenting i detta argument.

7. Att Påve Clemens XIV rapport från 1758 (gjord då han var Kardinal Ganganelli) är ett slutgiltigt och oföränderligt motbevisande av anklagelsen.

I Kapitel XV, har jag faktiskt visat hur denna rapport av Kardinalen är bevisad vara fullkomligt opålitlig då han säger i den att "han gjorde bemödandet att demonstrera icke-existensen av brottet", vilket visar att han inte gjorde bemödandet att demonstrera sanningen, vilket är allt vad en utredare har rätt att göra; medan han specifikt medger att St. Simon av Trento och St. Andreas av Rinn var mördade av judar i hat mot tron av Jesus Kristus. Således, Påve Clemens XIV är ett högst värdefullt vittne i stödjandet av Blodanklagelsen -- det ofrivilliga vittnet.

8. Anklagelserna är ovärdiga tilltro därför att de har blivit framförda av antisemiter.

Detta är ett argument använt av juden Israel Abrahams, i sin artikel om ritualmord i den elfte upplagan av Encyclopædia Britannica, i vilken han skriver: "Litteraturen å sin sida är uteslutande antisemitisk och i ingen instans har den överlevt eldprovet av kritik."

Så konstigt det judiska medvetandet arbetar! Hur kan någon undgå att vara "antisemitisk" om de anade att judar begick ritualmord på icke-judiska barn?

Om där inte är ett överflöd av litteratur i frågan på engelska, är det inte något eldprov av kritik som har varit orsaken till avsaknaden, utan den Judiska Penga Makten vilken har använt sitt inflytande på den litteraturen, görandes den så sällsynt att ingen kan få tag på den. Exempelvis Sir Richard Burtons *The Jew, the Gypsy and El Islam*, av en författare av otvivelaktig integritet och lysande anseende, en bok om vilkets öde har blivit beskrivet på sida 28, vilket kan ses.

Så mycket för judarnas metoder av försvar genom argument. Låt oss nu se vilka andra försvarsmetoder de antagit. Dessa är:

1. Mördandet av författare eller vittnen, eller av andra med kunskap i frågan.

På sida 27 är dokumenterat omständigheterna kring döden av Gougenot des Mousseaux, författare till *Le Juif, le Judaïsme et la Judaisation*, etc.; på sida 32 är fakta om döden av barnvittnen i Kievfallet registrerad, 1911-13; på sid. 33 är givet ödet av Domaren, ombudet och expertvittnen i samma fall, alla mördade av de judiska bolsjevikerna.

2. Våldsamt missbruk av advokater, vittnen för åtal eller anklaganden.

Det här är en nutida utveckling sen judarna förvärvade kontroll över den icke-judiska pressen. Det var tydligt i fall under 1800-talet och 1900-talet.

Den Judiska Pressen i detta land har lyckats att smäda namnet av Herr Julius Streicher, utgivare av *Der Stürmer*, att många anständiga medborgare tar det för givet att Herr Streicher är en slags galen och sadistisk djävul istället för (som vi känner honom som) en galant och troende tysk officer.

3. Försvinnandet av böcker innehållandes bevis om ritualmord.

I beskrivningen av Damaskusfallet 1840, ger jag detaljer om ödet av den Officiella Akten, och av Gougenot des Mousseauxs och Sir Richard Burtons böcker.

Nedtygandet av rapporter av rättegångar har blivit noterat i det före Hitler judiskt kontrollerade Tyskland under 1900-talet.

4. Tystandet av referenser till ritualmord.

Lagarna om bestraffning är utvidgade i de judisk-kontrollerade länderna för att säkerställa fängslandet av vem som än dristar att bryta den judepålagda tystnaden i frågan om ritualmord. Herr Julius

Streicher var fängslad 1928 för denna "försyndelse", och författaren av denna bok var dömd av en 31:a Gradens Frimurar Domare av Skotsk Rit 1936 till sex månaders fångenskap bland kriminella på en hopfantiserad anklagelse av samma natur.

Icke desto mindre finns det ingen lag i England som förbjuder upplysning om ritualmord.

5. Avsiktlig feltolkning av redogörelser av auktoritativt folk.

Ett bra exempel på detta är beskrivet på sid. 43-44, där den framlidne Baron Rothschild försökte att använda Kardinal Merry del Vals bestyrkande av tillförlitligheten av ett visst Påvligt brev som ett bestyrkande av en falsk tolkning av innehållet i det brevet gjord av Baron Rothschild själv. Andra exempel är i fallen med Jewish Encyclopædia, Hyamsons History of the Jews in England och Lucien Wolfs Essays in Jewish History, av vilka alla påstår att Kediven av Egypten förklarade de dömda judarna i Damaskusmordet att vara oskyldiga; han frigav dem helt enkelt föraktfullt för en spottstyver, utan något sådant förklarande.

6. Mutandet av vittnen för åtalet, ämbetsmännen av domstolar, eller de Potentater som kunnat köra över dessa instanser.

Exempel på detta är fallen på Rhodos och i Damaskus 1840, Tisza Eszlar 1882, Konitz 1900, och Kiev, 1911-13.

7. Falska anklagelser mot oskyldiga personer.

Som i fallen i Kiev och Gladbeck.

8. Frambringandet av ett lik menat att vara det av det försvunna offret, men i verkligheten det av någon person som dött från annan orsak än ritualmord; detta var gjort i Tisza Eszlar-fallet.

9. Vägran eller hot om vägran av lån till regeringar.

Från judiska källor, ger jag på sid. 27 ett exempel där Rothschilds inflytande i frågan om lån klart styrde attityden av den österrikiske Konsuln i Damaskus genom Kanslern Metternich, i fallet 1840.

På sid. 30 är visat hur samma Rothschildfamilj var i stånd att hota den ungerska regeringen så till den grad att de förmådde den att

åstadkomma frikännandet av de anklagade judarna i fallet 1882 i Tisza Eszlar.

I alla metoder av propaganda, finner den Judiska Penga Makten redo allierade bland lättlurade icke-judar, speciellt bland Ärkebiskopar, politiker, och också bland kungligheter. Dessa litar huvudsakligen på idén att Blodanklagelsen är en relik från de mörka och stygga förflutna tiderna, en idé vilken jag har visat ha ingen förankring i fakta.

Hur kommer det sig att inflytelserika icke-judar så gärna lånar ut sig själva i stöd för judarna mot Blodanklagelsen? Svaret på denna fråga förtjänar ett kort kapitel för sig självt. (Se Kapitel XX.)

Det har varit ett antal böcker publicerade från tid till tid tillbakavisandes Blodanklagelsen; vissa av dessa är skrivna av judar, andra av icke-judar. Bland dessa, är de mest kända de av Strack och Cecil Roth. Arbetena av Drs. Loeb och Lea är bevisade värdelösa; dessa berörde Toledofallet 1490.

The Jew and Human Sacrifice, av H. L. Strack, professor i teologi i Berlin, gick genom åtta upplagor före den var publicerad på engelska 1909. Strack var en icke-jude, men hans franska upplaga var skriven med ett förord av juden Theodore Reinach, de var svärson respektive brorson till Baron Jacques Reinach, som var funnen död i sängen efter att en fullmakt för hans arrestering hade blivit utfärdad i samband med Panamakanalsskandalen.

Den engelska upplagan är en bok på 289 sidor, av vilka bara sid. 160 till 274 är relevanta i frågan. Boken är fördömd därför att (1) där är inget omtalat om fallet med St. Hugh av Lincoln; (2) inget omtalat om Benediktus XIV Bulla i vilken Påven i fråga saligförklarar St. Simon av Trento, ett offer för ritualmord, medan Bullor av andra Påvar är fritt citerade som ett argument mot Blodanklagelsen; (3) i beskrivandet av Damaskusfallet, är inget omtalat om att spöstraffandet av de anklagade judarna faktiskt fick dem att

avslöja var kvarlevorna av de två mördade männen var att bli funna; och (4) källorna citerade av Strack beträffande ritualmordet i La Guardia, Toledo, har blivit bevisade av Walsh att vara fullkomligt otillförlitliga.

The Ritual Murder Libel and the Jew, 1935, av juden Cecil Roth, är lämpligt behandlad på sida 45, vilket vi kommer att se.

KAPITEL XIII

BEVIS AV KONVERTERADE JUDAR

Judar som har utövat konvertering till Kristendomen har ibland förnekat att det finns något praktiserande av ritualmord av kristna bland folket av den judiska tron. Å andra sidan har många "konverterade" erkänt att judar praktiserar ritualmord.

Då man betraktar att historien av Marranosamfundet ("konverterad" jude) slutligen har visat att konverteringen av dessa judar helt enkelt var så listig och så falsk som juden själv, och att upprättandet av Inkquisitionen i Spanien nästintill helt var beroende uppå faktan att de låtsades konverterade inte kunde bli bemötta på något annat vis, de praktiserade judiska riter i hemlighet medan de utåt låtsades vara fromma anhängare av Kyrkan, kommer man naturligtvis att sätta mer tilltro till dessa "konvertanter" som medger att judiska ritualmord är praktiserat än till dessa som förnekar det.

Det skulle vara intressant att veta huruvida dessa konvertanter, som har medgivit fakta om ritualmord, var personer med en

blandning av antingen det ariska eller det alpina rasliga draget i deras blod. Men den vetskapen är nekad oss.

Fallen som har kommit till dager i vilka judiska konvertanter till Kristendomen eller till Muhammedism har erkänt att ritualmord är praktiserat av judar är kronologiskt listade nertill:

1144. Theobald, en munk och konverterad jude, från Cambridge, trädde fram vid tiden då undersökningen var gjord in i dödsfallet av St. William av Norwich och sade att som en jude i Norwich hade han själv vetat att ett barn var att bli offrat på det stället 1144. Han sade att sedvanan av judarna var att dra lott om var dådet skulle bli gjort, och att det föll på Norwich att tillhandahålla blodet vilket var erfordrat av dem år 1144; judarna trodde att utan utgjutandet av mänskligt blod, skulle de aldrig vinna sin frihet och återvända till Palestina.

1468. Biskop Jean d'Avila, själv son till en konverterad jude, utredde faktiskt ritualmordsfallet i Segovia, Spanien, och han själv fann judarna skyldiga, som senare avrättades (se sida 18).

1475. Hans Vayol, konverterad jude, anklagade rabbinen i Regensburg för ritualmord för blodets skull. Källa: Jewish Encyclopædia, Vol. II, sid. 16 (1903).

1475. Wolfkan av Regensburg, judisk konvertant till kristendomen, anklagade judarna för ritualmordet på St. Simon av Trento för blodets skull, som de fordrade för deras firande av den Judiska Påskhögtiden. Källa: Ibid, Vol. XII, sid. 554 (1906).

1475. En konverterad jude, Jean de Feltro, beskrev för ämbetsmannen som utredde ritualmordet på St. Simon av Trento, hur hans far hade berättat för honom att judarna i hans stad hade mördat ett barn under Judiska Påskhögtiden för att ha blodet till deras Påskbröd.

1490. Torquemada, själv av judiskt blod (Roth, History of the Marranos, 1931, sid. 39), måste ha bestyrkt dödsstraffet mot judarna ansvariga för ritualmordet i Toledo, och det borde ha varit genom honom som Ferdinand och Isabella fick kännedom om det.

Ritualmordsfallet var en av de huvudsakliga faktorerna som gjorde Kungen och Drottningen hågade att förvisa judarna från Spanien.

1494. Alonzo de Spina, påstådd av en judisk historiker att ha varit av judiskt blod (History of the Marranos, Roth, 1932, sid. 34) anklagade judarna att mörda barn för rituella syften. Han innehade den höga positionen som Rektor på Universitetet i Salamanca, och hans anklagelse var gjord i hans arbete Fortalitium Fidei.

1555. Hananel di Foligno, från Rom, judisk konvertant till Kristendomen, anklagade judarna framför Påve Marcellus II för ritualmord på en pojke. Undersökningen under beskydd av en Kardinal resulterade i att en muhammedansk avfälling, förmyndare av den mördade pojken, blev anklagad för korsfästelsen av sin myndling "för att komma i besittning av någon egendom." Detta låter som de vanliga nonsenshistorierna som, under det mäktiga inflytandet av Judiska Pengar, är tagna tillflykt till då Domstolar är konfronterade med det svåra jobbet att skydda judarna från "Blodanklagelsen." Varför på denna jord skulle mannen korsfästa pojken istället för att tyst göra sig av med honom på ett mer vanligt sätt? Källa: Jewish Encyclopædia (1903), Vol. V, sid. 423.

1614. Samuel Friedrich Brenz, en jude, som var konverterad 1610, skrev en bok avslöjandes ritualmordspraktiserandet av judarna. Den var kallad Judischer Abgestreifter Schlangenbalg och var publicerad i Nürnberg. Titeln översatt är Den Judiska Ormens Skinn Avflått. Jewish Encyclopædias beskrivning av författaren talar om hans "krassa okunnighet, hat, falskhet och ondskefulla fanatism." Boken var återpublicerad 1680 och igen 1715.

1720. Paul Christian Kirchner, konverterad jude, medgav i hans Judisches Ceremoniel, Frankfurt, att torkat kristet blod var ansett användbart som ett botemedel för vissa kvinnosjukdomar.

18--. Paulus Meyer, konverterad jude, anklagade judarna för ritualmord i hans Wolfe in Schafsfell, Schafe in Wolfspelz (Ulv i fårakläder, etc.). Han hade ett åtal om ärekränkning väckt mot sig av judarna han anklagade att ha varit involverade i ett fall av påstått ritualmord, och var dömd till fyra månaders arrest.

Jewish Encyclopædia beskriver alla de tre senaste författarna som "ondsinta och okunniga fiender till deras folk."

17--. En konverterad jude, Serafinovicz, skrev en bok medgivandes ritualmord som en judisk syssla. Källa: Juden C. Roth, Ritual Murder Libel and the Jew, 1935, sid. 24.

1759. En konverterad jude, J. J. Frank, bildade en sekt kallad Lemberg Frankisterna. Dessa personer var alla judar som hade blivit kristna i revolt mot de ondskefulla lärorna i Talmud. De sade att det var Talmud som var roten till alla problem mellan judar och icke-judar. Prins Etienne de Mikoulissky, föreståndare för ärkebiskopsdömet Lemberg, inrättade offentliga debatter mellan Frankisterna och Talmudjudarna. En debatt hållen i juli tog plats i vilken olika frågor var avhandlade punkt för punkt tills sex punkter hade blivit fastslagna; den sjunde var Frankisternas förkunnande att "Talmud lär ut användandet av kristet blod och han som tror på Talmud bör använda sig av detta blod." Frankisterna sade att de hade lärt sig detta i deras ungdom som judar. Under rubriken Baruch Yavan medger Jewish Encyclopædia, 1903, Vol. II, sid. 563, att Frankisterna förde fram Blodanklagelsen mot Talmudjudarna; också i Vol. VII, sid. 579, under Judah Lob ben Nathan Krysa.

Frankisterna fullkomligt besegrade sina motståndare i dessa debatter. Slutligen blev de assimilerade in i den kristna gemenskapen.

Det finns en stor bibliografi med referenser till Frankisternas samfund, av vilka de följande två arbetena kan få omtalas här: *La malfaisance juive*, av Pikulski, Lvov, 1760; och *Materiaux sur la question relative aux accusations portées contre les Juifs a propos des crimes rituels*, av J. O. Kouzmine, St. Petersburg, 1914.

1803. En konverterad ex-rabbin skrev en bok på det moldaviska språket 1803 vilken var publicerad igen på grekiska 1834 av Giovanni de Georgio under titeln *Sönderfallet av den Hebreiska Religionen*. Denne konverterade rabbin kallade sig själv vid namn Neofyte. Utdrag från hans bok var citerade i Achille Laurents *Relation Historique des Affaires de Syrie depuis 1840 à 1842*, en bok beskriven på sid. 24 under Damaskusfallet. Detta utdrag ger en

mycket ingående information, bekräftar mördandet, korsfästandet och blödandet av kristna av judar för rituella syften och användandet av blodet för att blanda med Påskbrödet; och säger att praktiserandet är vidarebefordrat genom muntlig tradition och att ingenting står skrivet om det i de judiska religiösa böckerna. Monniot återger i sin *Le Crime Ritual chez les Juifs* långa utdrag från Laurents citat av Neofyte.

1826. Paul Louis Bernard Drach, ex-storrrabbin av Strasbourg, publicerade *Deuxième lettre d'un rabbin converti*, Paris, 1827. På sida 7 säger han: "Trosnitet hos dessa rabbiner går så långt som att helga till döden alla dessa som följer doktrinen av Treenighetsläran, och följaktligen alla kristna israeliter."

1840. Exrabbinen Mousa Abou-el-Afieh, som blev muhammedan under rättegången om ritualmordet i Damaskus, gav vittnesmål om att blodet av den mördade Fader Thomas hade blivit beordrat av Storrrabbinen Yakoub el Entabi, och var erfordrat för användandet av nitiska personer som sände Yakoub deras mjöl för Judiska Påskhögtiden, i vilket han blandade det kristna blodet. Användandet av blodet var en hemlighet av Storrrabbinerna.

1913. En konverterad jude, Cesare Algranati, listar ett antal ritualmord för boken *Cahiers Romains*, 1913, en Katolsk publikation i Rom. Dess datum var 29:e november, 1913. Över 100 fall är citerade, av vilka 27 var under 1800-talet. Källa: A. Arcand, i *Le Miroir*, Montreal, september, 1932, sid. 12.

KAPITEL XIV

FALL BEKRÄFTADE AV KONSTITUTIONELL MYNDIGHET

JUDARNA är vana att låtsas att Blodanklagelsen, som de kallar den, är en produkt av medeltida vidskepelse och godtrogenhet, och antijudiska fördomar. De för fram sådana exempel på fall där judar har blivit felaktigt anklagade för ritualmord eller mot vilka det var otillräcklig bevisning, mobben tagandes initiativet och lynchade varje jude den kunde lägga vantarna på.

Sådana saker har förekommit, men de är ganska odugliga som stöd till det judiska anspråket på oskuld till ritualmord.

Det finns en exakt motsvarighet i mer moderna tider i fallet med negrer i de södra staterna i USA. Alla vet att lynchningar har blivit utförda i fall där negrer har varit misstänkta för vissa illdåd mot vita kvinnor och barn. Alla vet också att mobben ibland, i dess rasliga törst för hämnd, och i dess brist på tålamod med den långsamma och korrupta domstolsproceduren, har lynchat oskyldiga män. Men ingen kan argumentera på sådana grunder att negrer skyldiga till sådana förbrytelser inte ofta har mött med den hårda rättvisan de förtjänat i händerna på mobben, eller att negrer aldrig attackerar vita kvinnor och barn! Ändå framhåller judarna detta samma ruttna argument för att skydda sig själva från anklagelsen om ritualmord! Därför att oskyldiga judar har blivit lynchade, kan ingen jude någonsin ha begått ett ritualmord!

Vi har, lyckligtvis, många fall dokumenterade i vilka författningsenliga myndigheter vederbörligen har provat de judiska mördarna och funnit dem skyldiga, eller har, ibland utan att ha funnit brottslingen, givit en dom angående dödsorsaken vilken inte lämnar någon tvekan angående dess rituella karaktär. Låt mig räkna upp några av dessa:

1192. Judar dömda efter personlig utredning av Filip II August av Frankrike, en klok man av gott omdöme.

1255. Fallet med "Lille St. Hugh" i Lincoln, vederbörligen provat av lämplig myndighet och domen godkänd av Kung Henrik III. av Kung Henry III.

1288. Judar provade av lämplig myndighet för ritualmord i Troyes.

1468. Judar provade av Biskopen av Segovia, själv son till en konverterad jude.

1475. Judar provade i Trento av lämplig myndighet.

1480. Judar prövade i Venedig av lämplig myndighet.

1485. Judar prövade i Padua av lämplig myndighet.

1490. Judar prövade för ritualmordet i Toledo av de mest lärda männen av Universitetet i Salamanca och i Avila, under lämplig myndighet.

1494. Judar prövade av lämplig myndighet för ritualmord i Ungern.

1670. Jude prövad av lämplig myndighet i Metz. Dömd på order av Parlamentet.

1698. Jude prövad av landets högsta instans för ett ritualmord i Sandomir, Polen.

1748. Judar prövade för ritualmord i Duniagrod, Polen, av Biskoplig Domstol.

1753. Judar prövade av Biskoplig Domstol i Kiev för ett ritualmord i Zhytomir.

1753. Judar prövade av Biskoplig Domstol för ritualmord i Pavalochi, Polen.

1831. Judar prövade av lämplig myndighet i St. Petersburg för ritualmord.

1840. Judar prövade av lämplig myndighet i Damaskus för ritualmordet på Fader Thomas och hans tjänare.

1852 och 1853. Judar prövade för två ritualmord i Saratov. Verklig rättegång åtta år efter morden.

1899. Jude dömd för Polnamordet av lämplig myndighet.

1911-13. Domen av Domstolen i Kievfallet att offret först hade blivit blött och sedan dödat; mördare inte identifierad. Se sid. 32.

Slutligen kan vi också nämna fallet i Breslau 1888 (se Kapitel XVIII) där en rabbinstudent var funnen skyldig av att ha erhållit blod från en kristen pojke utan intentionen att vålla dödlig skada.

Det är intressant att notera att då juden Jacob Selig gjorde sin vädjan till Påven 1758 beklagandes om "förföljelser" av judar i Polen

genom Blodanklagelsen, medgav han att fallen han beklagade sig om hade blivit förda framför Domstolar!

I det före Hitler judiskt kontrollerade Tyskland var där flertalet fall i vilka Domstolarna uppenbarligen var tagna i bruk av för nedtystandet av ritualmordsanklagelsen, precis som Old Bailey var tagen i bruk 1936 i ett bemödande att tysta mig i samma fråga.

KAPITEL XV

DEN KATOLSKA KYRKANS ATTITYD GENTEMOT JUDISKA RITUALMORD

Juden Cecil Roth, i *Ritual Murder Libel and the Jew*, 1935, sid. 20, säger: "Den Katolska Kyrkan gav aldrig minsta uppmuntran till förtal" (Blodanklagelsen). Detta förefaller att vara mycket oriktigt, vilket vi ska demonstrera.

Judarna säger att Påvarna Innocentius IV, Gregorius X, Martin V, Nicolaus V, Paulus III, Clemens XII och Clemens XIV alla har uttryckt misstro mot att ritualmord praktiseras av judar.

Låt oss först ta fallet med Innocentius IV, som har utgivit Bullor om frågan den 28:e maj och 5:e juli, 1247, och igen den 25:e september, 1253. Nu, den första av dessa fordrar helt enkelt att inget åtal skulle väckas mot judarna i en anklagelse om ritualmord om de inte hade blivit prövade och funna skyldiga; Bullan av 1253 försvarade judarna mot anklagelsen om ritualmord därför att Gamla Testamentet inte sanktionerade sådant praktiserande!

Men synsätten av Innocentius IV är avhandlade i *Catholic Bulletin*, Dublin, augusti, 1916, sid. 435-8, från vilken jag kommer att citera. Den framlidne Lord Rothschild var mycket störd av ett ritualmordsåtal vilket var pågående i Kiev 1913, och vilket vi beskriver utförligt i denna bok (se sid. 32). Han skrev ett brev till Kardinal Merry del Val, frågandes honom att redogöra huruvida Bullan av Innocentius IV daterad 5:e juli, 1247, var tillförlitlig; Lord Rothschild sade att denna Bulla förkunnade att ritualmord var "ett

ogrundat och falskt påhitt." Då Kardinalen svarade att brevet var tillförlitligt, var detta taget att mena att Innocentius IV hade förnekat existensen av ritualmord av judar! Men notera att inget sådant påstående som Baron Rothschild tillskrev Innocentius IV var rymt i Bullan!

Låt Catholic Bulletin avhandla frågan med dess egna ord:

"Dokumentet [Bullan] består av två delar, en del sammanfattar fallet så som presenterat av judarna själva. Påven redogör att han har mottagit ett klagomål att judarna är förtryckta och plundrade av både andliga och profana prinsar, att de är kastade i fängelse, och också skickade i döden, utan rättegång eller erkännande av skuld, att de är falskeligen anklagade för rituella brott som de påstår är manifesterat motsatta deras lag, följaktligen de Heliga Skrifterna. Den andra delen, vilken endast uttrycker Påvens tankar, är som följer: 'inte önskandes, därmed, att de sagda judarna bliva orättmätigt ansatta, vilkas konvertering Gud väntar sig i sin barmhärtighet . . . vi önskar att ni ska visa er själva vänliga och gynnsamma gentemot dem. Ge åter till deras rådliga anseende dessa av de nämnda frågor som ni finner att ha varit förhastade ansatser av de sagda Nobla mot judarna, och tillåt inte att de i framtiden ska bli för dessa eller liknande förevändningar orättmätigt ofredade av någon.'

"Judar måste anse kristna vara mycket okritiska och lättlurade om de tror de kan förmå honom att acceptera detta dokument som en påvlig förkunnelse att rituella brott inte existerar. Det är uppenbart att Högste Påven endast ger instruktioner enligt allmänna principer, beordrande att judarna inte skulle bli orättmätigt förtryckta eller ofredade. Han gör inget uttalande alls beträffande sanningen eller falskheten i specifika anklagelser. Naturligtvis måste han lämna beslutet beträffandes denna sak till bedömandet av biskoparna till vilka han skriver. Minst av allt var han trolig att bli påverkad av spetsfundigheten att rituella brott inte kunde existera bland judarna därför att det var förbjudet i de heliga Skrifterna. Ingen kunde veta bättre än han att det inte var lärorna av den Heliga Skrift, utan de avskyvärda lärorna av Talmud som fick folk att se på judarna som en allvarlig fara mot samhället. Bara tre år

innan hans brev kom ut, 1244, visade han klart vad han tyckte om Talmud genom att tvinga Ludvig IX att samla från hans undersåtar alla kopior han kunde erhålla och överlämna dem till lågorna."

Före vi lämnar Innocentius IV, ber jag läsaren att inse den typiska judiska slugheten uppvisad av Rothschild i utnyttjandet av svaret av Kardinal del Val angående tillförlitligheten av brevet som styrkande en tolkning av brevets innehåll av Rothschild! Så Judiskt!

Gregorius X i en Bulla från 7:e oktober, 1272, är lite mer explicit än Innocentius IV; samma uppmaning är gjord för rättslig prövning av alla fallen, men han säger att de torde "inte bli arresterade igen på sådana grundlösa anklagelser om inte (vilket vi tror är omöjligt) de är fångade i uppenbart brott." Gregorius förnekar således inte att brottet existerar; han säger att han tror att det är omöjligt.

Påve Martin V, Nicolaus V, Paulus III och Clemens XIII utgav påståenden vilka visar på min återupprättelse, fast uppenbarligen inte på den av vissa antijudiska författare, de som inte önskade att stödja åsikten att ritualmordsanklagelsen mot judarna var sann.

Sen kommer vi till Clemens XIV. Innan han blev Påve var han Kardinal Ganganelli. Han var sänd av Inkquisitionen 1759 att utreda ritualmordsanklagelserna mot judarna i Polen, och han skrev en lång rapport om det. Denna rapport är citerad i sin helhet i Roths Ritual Murder Libel and the Jew och är, faktiskt, det enda "bevis" framfört av Roth i den boken, publicerad 1935.

Från början till slutet av Ganganellis rapport, finns där ingenting som en vetenskaplig utredare skulle betrakta som bevis att ritualmord inte var praktiserat av judar. De polska fallen han medger var juridiskt beslutade; och han för fram exempel på definitiva falska anklagelser om ritualmord, sådana som alla vet har uppstått, men som inte har minsta påverkan i frågan om ritualmord sker eller inte. Han opponerar endast sin mening mot dessa män i auktoritet på platsen.

Men det är mer. Definitivt, och långt ifrån att vara i stånd att motbevisa anklagelserna om ritualmord mot judarna, medger Ganganelli ritualmorden av St. Simon av Trento och av St. Andreas av Rinn i dessa ord:

"Jag medger alltså, som sanning, förhållandena av Välsignade Simon, en tre år gammal pojke, mördad av judarna i Trento år 1475 i hat mot tron av Jesus Kristus"; och "Jag medger också sanningen av ett annat förhållande, vilket skedde år 1462 i byn Rinn, i Biskopsdömet Brixen, i gestalten av Välsignade Andreas, en pojke barbariskt mördad av judarna i hat mot Jesus Kristus tro."

En sak angående Ganganellis rapport verkar ha undgått att noteras av andra antijudiska arbetare, och i min mening dömer den ut rapporten från början; i åtagandet av en sådan utredning som den med vilken Ganganelli var konfronterad, borde man väl börja med en opartisk åskådning? Läs Ganganellis medgivande om hans egen åskådning då han åkte till Polen för utredning:

"Med mina svaga kunskaper, gjorde jag ansatsen att demonstrera icke-existensen av brottet vilket var tillskrivet den judiska nationen i Polen."

Kardinalen gav sig av, inte för att finna ut huruvida ritualmord existerade i Polen eller inte, utan för "att demonstrera icke-existensen av brottet"! Och ändå, han var tvungen medge brotten i Trento och i Rinn!

Således är boken *Ritual Murder Libel and the Jew*, av juden Roth, vilken litar helt uppå Ganganelli för dess material, värdelös utom för den anti-judiska arbetaren till vilken den är en Gudagåva! Ändå, vilken förmånlig "press" denna bok fick då den var publicerad 1935! *The Morning Post* välkomnade den (16:e januari, 1935) med huvudrubriken "Ritualmord: Judiska folket frikänt: ett slående fördömande", och kallade boken "en slutgiltig och obestridlig motbevisning av den förskräckliga ritualmordsanklagelsen." Det är tydligt att kritikern antingen inte hade tagit sig besväret att läsa boken eller avsiktligt missledde allmänheten om dess innehåll; det är ingen "obestridlig motbevisning"; det är ett ovetenskapligt gytter av icke relevant betydelse, med ett erkännande av partiskhet och av sanningen om ritualmordsanklagelsen själv. *Catholic Times* (15:e februari, 1935) säger: "Den lärde Kardinalen motbevisar fullständigt förföljarna av judarna och visar slutligen skörheten av anklagelserna mot dem och deras inneboende absurditet." Ganganelli "motbevisar

fullständigt " ingenting, och allt som han "slutligen visar" är att ritualmord var en judisk utövning .

Birmingham Mail, 22:a september, 1936, är typisk för attityden av de "Brittiska" kritikerna av boken: "Det är symptomatiskt för det ohälsosamma tillståndet av den kontinentala själen att tilltro kan bli given i särskilda delar av Europa till den ohyggliga ärekränkning i vilken det är påstått att kristet blod är ett nödvändigt åtföljande till den Judiska Påskhögtidens firande."

Även om boken var vida annonserad då den kom ut, verkar judarna ha insett att den endast ger bevisning till fördel av ritualmord, för jag fann det svårt att få tag på en kopia 1936, och var till sist tvungen att anlita en vän i antikvariathandeln för att få en till mig.

Således är Clemens XIV, långt från att vara ett vittne i försvar till judarna, ett ovilligt vittne av sanningen i de anti-judiska anklagelserna.

Och vad om de Påvar som har stött ritualmordsanklagelsen i sina handlingar? De är många.

Sixtus IV erkände i sin Bulla XII Kal. juli, 1478, om uppförandet av Biskopen som utrett judarna i fallet med St. Simon i Trento.

Judarna försökte att värva Sixtus IV till deras sida genom att peka på att han hade upphävt kulten av St. Simon av Trento; detta var gjort av Sixtus IV uteslutande som en disciplinär åtgärd, för Simon hade inte ännu blivit saligförklarad av påvlig auktoritet, utan var gjord till föremål av en lokal kult.

Gregorius XIII erkände Simon som en martyr och besökte själv helgedomen.

Sixtus V stadfäste kulten av St. Simon 1588, tillåtandes masshyllningar i hans namn. Detta är styrkt som fakta av Benediktus XIV.

Benediktus XIV själv i en Bulla Beatus Andreas (1778, Venedig, IV, sid. 101 seq.), saligförklarade både Simon och Andreas, två pojkar mördade av judarna "i hat mot tron av Jesus Kristus"; "Judarna", sade han, "använde varje medel att fly undan det rättvisa straff

som de hade förtjänat och att fly undan den rättvisa ilskan hos de kristna."

Hur signifikativt för metoderna av försvararna av juden, att notera att i Stracks bok är ingen omtalan alls gjord om Benediktus XIV Bulla, men handlingarna av Sixtus IV är uppsåtligen feltolkade!

Pius VII, 24:e november, 1805, stadfäste i ett påbud av Kyrkosamfundet den 31:a augusti rätten till Kyrkan i Zaragoza att högakta Dominicus, mördad av judarna i hat mot tron av Jesus Kristus (se sid. 17). Han bemyndigade också kyrkan i Toledo samma privilegium med aktning till St. Cristoforo, pojken korsfäst av judar nära den platsen 1490 (se sid. 20).

1867 bemyndigade Kurian kulten av Lorenzino, i Vicenza, Padova, ritualmördad av judar.

Gregorius XVI, likaså, gav sitt stöd till de anti-judiska anklagarna då han lovprisade Gougenot des Mousseaux genom att göra honom till Chevalier av Ordern av St. Gregorius den Store, som belöning för att ha skrivit sin bok, *Le Juif, le Judaïsme et la Judaisation des Peuples Chrétiens*, i vilken Gougenot des Mousseaux ägnade ett kapitel anklagandes judarna för ritualmord av kristna för deras blods skull.

Pius IX vägrade att möta juden Montefiore då den senare var återkommen från sina besök till Egypten och Konstantinopel, där han hade mutat Kediven och Sultanen så att judarna i Damaskus kunnat fly undan konsekvenserna av deras skuld för ritualmorden på Fader Thomas och hans tjänare; detta, trots ett skamlöst judiskt framhårdande vilket har blivit till fullo beskrivet i Sir Moses Montefiores biografi. Det visade vad Pius IX tyckte om saken, och han var själv av judiskt blod.

Påve Leo XIII tilldelade utmärkelse till Edouard Drumont, författare till *La France Juive*, som däri anklagade judarna för ritualmord. Källa: *Jewish Encyclopædia* (1905), Vol. X, sid. 127.

För att sammanfatta: Påvarna som har kommit att misstro existensen av ritualmordsbrottet har, med undantag av Clemens XIII, varit dessa som levt i de minst upplysta av tider; många

senare Påvar har givit mycket klar bevisning att de hållit den motsatta åsikten. Läsaren har fakten framför sig och kan döma för sig själv.

Kom ihåg att fastän andra marterade pojkar, offer av judiskt ritualmord, har blivit betraktade på många platser som helgon utan Påvlig auktoritet, är där inget protokollfört av Påvligt ogillande av dessa kulter förutom i fallet med Sixtus IV, redan nämnt, vilkens handlande var rent disciplinärt och som själv definitivt erkände förvaltandet av ritualmordsfallet vilket frågan syftade på. Sådana lokalt saligförklarade "helgon" eller martyrer var St. William av Norwich (1144), St. Richard av Pontoise (1179), St. Hugh av Lincoln (1255), St. Werner av Oberwesel (1286) och St. Rudolf av Bern (1287). I varje sådant fall är det ganska uppenbart att kulten hade fullt godkännande åtminstone av de biskopliga auktoriteterna över nämnda platser.

Dessa som fördömer Blodanklagelsen som ett ondsint påhitt för syftet att förfölja judar och råna dem, måste samtidigt fördöma i stor skala några av de högsta digniteterna av den Katolska Kyrkan, män om vilka inget är känt bortom att de hade strålande karaktärer, som William Turbe, Biskop av Norwich för att ge ett engelskt exempel.

Då läsaren granskar detaljerna av fallen som jag har citerat i denna bok, kommer han inse att Biskopliga Domstolar har utrett många av dem; med andra ord, judarna var dömda av dåtidens existerande religiösa myndighet.

Många av de tidigaste dokumentationerna vi har av dessa ritualmord kommer från pennorna av Katolska historiker, sådana som Bollandisterna, ett samfund av belgiska Jesuiter; en lista av de förnämsta arbetena i frågan kan ses i slutet av boken.

Fader Creagh, Redemptorist, anklagade offentligt judarna för praktiserandet av ritualmord, den 11:e januari, 1904, i ett tal i Limerick. Källa: Jewish Encyclopædia (1904), Vol. VIII, sid. 89.

Kanske sammanfattar jag bäst detta kapitel genom att ge namnen på de tolv medlemmar av domstolsnämnden som utredde, övervägde och dömde judarna i ritualmordsfallet av La Guardia i Toledo,

tillsammans med deras professioner: (1) Maestre Fray Juan de Santispiritus, Professor i Hebreiska, Universitetet i Salamanca; (2) Maestre Fray Diego de Bretonia, Professor i Kristendomsundervisning; (3) Fray Antonio de la Pena, Prior; (4) Dr. Anton Rodriguez Carnejo, Professor i Kanonisk Rätt; (5) Dr. Diego de Burgos, Professor av Civil Rätt; (6) Dr. Juan de Covillas, Professor i Kanonisk Rätt; (7) Fray Sebastian de Hueta; (8) Provpredikant Alvaro de Sant Estevan, Drottning Isabels intendent i Avila; (9) Ruy Garcia Manso, Biskop Talaveras provisorier; (10) Fray Rodrigo Vela, ledare av Francsiskan Munkklostret, Avila; (11) Dr. Tristan, Domkyrkopräst av Avila; (12) Helgon Juna de Estevan.

Uppå slutsatser av sådana män av anseende har vi väl varje rätt att lita?

KAPITEL XVI

DEN PROTESTANTISKA KYRKANS ATTITYD

DETTA kan bli sammanfattat mycket kort. Den Protestantiska Kyrkan verkar ha allierat sig med judarna, om man ska döma från de politiska ståndpunkterna uttalade av vår Ärkebiskop och de flesta av våra biskopar. Dessa ståndpunkter är nästan alltid liknande dessa uttalade av Frimurare, och är nästan alltid fördärliga.

Hursomhelst, det fanns en tid då Protestanter var Protestanter, opåverkade av Frimureri eller av den mäktiga propagandan av vilken judiska pengar är källan.

Martin Luther verkar ha haft en aning om den sanna naturen av juden då han sade: "Som judarna älskar Esters Bok, som är så passande till deras blodtörst, hämndlystnad, mordiska aptit och förhoppningar. Solen har aldrig strålat på ett sådant blodtörstigt och hämndlystet folk, som inbillar sig själva att vara det utvalda folket så att de kan mörda och strypa hedningen." (Från Erlangenupplagan av Luthers Das Taufbüchlein, Vol. XXXII, sid. 120.)

Detta förefaller vara klart talat nog; men vi finner juden, C. Roth, (Ritual Murder Libel and the Jew), citera Martin Luther som fördömandes "ärekränkningen" av ritualmord "i oreserverade termer."

Hursomhelst, Jewish Encyclopædia (1904), Vol. VIII, sid. 213, uppger definitivt att Luther anklagade judarna för ritualmord.

I Magdeburg 1562 var en Protestantisk Historia av den Kristna Kyrkan sammanställd, kallad Magdeburg Centuries; den var sammanställd av ett antal Lutherska teologer ledda av M. Flacius, och var först publicerad i Basel som Historia Ecclesiæ Christi. Detta arbete innehåller ritualmorden i Blois, Pontoise (Paris), Braisne, Fulda, Bern och Oberwesel.

John Foxe i sin Acts and Monuments of the Church (1563) säger: "För varje år vanligen var deras [judarnas] sed att ta någon kristen mans barn från sina föräldrar och på Långfredagen att korsfästa honom i agg mot vår religion." Han beskriver den rituella korsfästelsen av brittiska barn av judar i Norwich och Lincoln, före utdrivandet.

Den lärda och framstående Puritanen William Prynne, en orädd kämpe mot ondskan, gav i sin Short Demurrer to the Jewes long discontinued Remitter into England, 1656, detaljer och referenser om ritualmorden i Norwich, Gloucester, och Bury St. Edmunds i England, och dessa i Blois, Braisne, Richard "av Paris", Fulda, Prag, Werner av Oberwesel, Rudolf av Bern, Simon av Trento och andra.

I Bok I, sid. 67, säger han: "Judarna . . . har ofta under tiderna . . . ondsint utfört det [korsfästelse] om och om igen i representation; . . . genom att korsfästa diverse kristna barn på Långfredagen eller nära Påsk, på ett Kors, på det mest barbariska sätt, i hädelse mot vår Frälsares död och passion." På sid. 68 citerar han ett flertal källor "att judarna i Paris varje år stal något kristet barn, eller någon annan uppfostrad i Församlingen, och bärandes honom till ett hemligt hus eller valv, på Långfredagen eller Påskdagen, i förakt och hädelse mot Kristus och Kristen religion korsfäste de honom på ett Kors . . . och att de ofta har blivit anhållna, ståndaktiga i denna elakhet; för vilket, uppå Befallning, de vanligen var mördade,

stenade, brända, förstörda, hängda, av den rasande folkmassans våld, eller avrättade, fängslade, landsförvisade av kristna Kungar och Maktbefogenheter, ändå, sådan var deras illvillighet mot Kristus, att de fortfarande skulle hålla fast däri, och agera det om igen uppå varje tillfälle."

Denna bok av Prynne, som gick genom två upplagor, finns på British Museum och Guildhall Libraries, men är oåtkomlig, trots sagd av bokhandlare att vara av ingen större raritet eller värde; i London Library finns ingen kopia, men det finns ett judiskt bemötande av den!

Vår nation har blivit så omsorgsfullt skolad av den Judiska Penga Makten, vilken har varit i stånd att förstöra eller göra sällsynta alla källor av information om ritualmord, att den Protestantiska Kyrkan av nittonhundratalet har kommit att tro att saken bara är en relik av medeltida vidskepelse.

KAPITEL XVII

ANDRA FALL VÄRDA TILLTRO

Denna bok är inte ämnad att vara en fullkomlig historia om judiska ritualmord. I tidigare kapitel har jag beskrivit fallen vilka förekom före utdrivandet av judarna från England, och också fallen vilka synes för mig vara historiska företeelser som medger bortom varje rimlig tvekan deras korrekta tolkning som judiska ritualmord.

I detta kapitel listar jag ett antal av rapporterade fall av ritualmord vilka, medan varandes i min åsikt värda tilltro, inte är stödda av samma detaljrikedom eller myndighet av författningsenlig autenticitet.

Det är många upptäckter av kroppar av barn, antagna att ha blivit ritualmördade av judar, vilka inte är omtalade i denna lista, och sedan Sultanen utgav sitt påbud 1840 förnekandes att ritualmord existerade bland judarna, är det inte överraskande att många av dessa fall skett i territorier under turkiskt styre.

Följande rapporter av påstådda ritualmord synes för mig vara värda att listas:

År 419 f.kr. ger Sokrates (Hist. Eccles., Lib. VII, Kap. XVI) en redogörelse om ett fall i Inmestar, en stad mellan Chalkis och Antiochia.

Syriern Posidonius (135-51 f.kr.), och det första århundradets greker Apollonius Molon och Apion hade tidigare rapporterat att det var en judisk sed att årligen offra en grekisk pojke, speciellt gödd för det högtidliga tillfället. Den troliga orsaken att ritualmordsanklagelser var gjorda mot kristna själva under de tidiga åren av religionen var att många av dessa kristna var av judiskt ursprung.

1285. München. Illustrerat i Bavaria Sancta.

1270. Wissembourg. Monniot citerar på sid. 148 i hans *Le Crime Rituel chez les Juifs* ett brev daterat 19:e november, 1913, från prästen av staden, i vilket enskildheterna av detta fall är citerade från den Elsassiska historikern Hertzog, som säger att offrets grav under många år var i kyrkan.

1283. Mainz.

1303. Weissensee (Thüringen).

1305. Prag. Mobben tog lagen i egna händer i fallet av påstådd korsfästelse av en kristen vid Judiska Påskhögtiden.

1331. Lieberlingen. Ett barns kropp funnen i en brunn med skador indikerandes att det hade blivit offrat av judar. Domarna från orten fick ett antal judar brända.

1345. München. Illustrerat i Bavaria Sancta.

1347. Köln. Ritualkniven i detta fall är bevarad i St. Sigberts Kyrka.

1401. Diessenhofen.

1407. Krakow. En polsk präst, Budek, anklagade judarna för att ha mördat en pojke under Påsken.

1429. Ravensburg.

1435. Palma.

1470. Endingen, Baden. Judar brända för mordandet åtta år tidigare av fyra kristna rituellt.

1529. Posing, Ungern. Barn mördad för dennes blod. Många judar brända efter bekännelse, efter tortyr av vissa.

1598. Podolien. Judar prövade och dömda, efter att en rabbin hade erkänt att ha mördat fyra år gamle Albert under den Judiska Påskhögtiden och förblött honom.

1764. Orcuta, Ungern. Pojke funnen död, full med sår påminnandes om ritualmord.

1791. Tasnad, Ungern. Judar dömda för mordandet och blödandet av en pojke, på bevis från en liten son till en av dem, fem år gammal. De anklagade erhöll kunglig benådning.

1797. Galatz, Rumänien. Runt denna tid blev "ritualmordsanklagelsen epidemisk" (Jewish Encyclopædia, 1905, Vol. X, sid. 513).

1812. Korfu. Tre judar dömdes för mordet på ett kristet barn. Monriot (Le Crime Rituel chez les Juifs) säger att öns arkiv rapporterar detta fall.

1847. Libanonbergen. Omtalade av Sir Richard Burton i The Jew, the Gypsy and El Islam, 1898, sid. 128.

1935. Afghanistan. Den Vit Ryska tidningen Nasch Put i Harbin, 7:e oktober, rapporterar ett fall i Afghanistan där ett muhammedanskt barn var rånat och genomborrat med sticksår av judar, domstolsbeslutet var att detta hade gjorts för rituella syften.

Jag upprepar att det är många andra fall av ritualmordsanklagelser som inte är nämnda i denna bok; de är utelämnade därför att jag har otillräckliga detaljer angående dem.

KAPITEL XVIII

TVÅ EGENDOMLIGA HÄNDELSER

1839. En Blodsremittering. Under ritualmordsrättegången i Damaskus, erhöll den franske Konsuln, Comte Ratti-Menton, av vilkens energi och beslutsamhet fallet fördes i ljuset, ett brev från Comte de Suzannet, som skrev: "För nära ett år sen, kom en låda till tullhuset som en jude kom och gjorde anspråk på, då han ombads att öppna den vägrade han och erbjöd först 100 piastres, sen 200, sen 300, sen 1 000 och till sist 10 000 piastres (2 500 francs). Tullhusets tjänsteman insisterade, och öppnade lådan, och fann däri en flaska blod. Frågandes juden efter en förklaring sade den senare att de hade sedvänjan att bevara blodet av deras storrabbiner eller viktiga män. Han tilläts att gå, och lämnade för Jerusalem."

Comte Ratti-Menton letade senare efter chefen av tullhuset, men fann att han hade dött! Hans efterträdare, som hade varit kollega med honom, påminde sig bara vagt affären; men han intygade att lådan hade innehållit ett flertal flaskor med röd vätska och att han trodde att juden som kom och gjorde anspråk på den var Aaron Stambouli från Damaskus som hade sagt till honom att substansen var en verksam drog.

Den snabba döden av tullhusets cheffofficer är inte överraskande; vittnen till brott begångna av judar är föremål för en plötslig död. Men läsaren kommer kanske bli än mer formad av omständigheten att denne Aaron Stambouli var en av dem som senare befanns skyldiga till ritualmordet på Fader Thomas i Damaskus och dömdes!

1888. Breslau, Tyskland. Den 21:a juli, mötte Max Bernstein, 24 år, elev på en Talmudisk Högskola, en åtta år gammal kristen pojke, Severin Hacke, köpte honom några karameller och tog honom till sitt (Bernsteins) hem. Där klädde han av pojken hans kläder och med en kniv gjorde han snitt i en viss del av barnets kropp, samlandes blodet som kom från sticksåren på en bit läskapper. Då pojken naturligtvis blev rädd sade juden till honom att det inte var något att oroa sig för då han bara ville ha lite blod.

Pojken gick hem och sade ingenting om saken; men hans far, som såg sår, frågade ut honom och sanningen kom fram.

Bernstein arresterades, och det åklagande ombudet, efter att ha förhindrat en manöver angående intresset av den svarandes ombud att få fallet avgjort bakom stängda dörrar, kvarstod vid att det var ett rituellt fall för erhållandet av blodet för behovet av en judisk rit.

Domstolen vägrade emellertid att godta detta, men dömde Bernstein till tre månaders fängelse för att ha gjort snitt i barnets kropp.

Omständigheterna av detta fall är inte bestridda av någon. Judarna spred, givetvis, ryktet att Bernstein var en religiös galning. Dr. Edmond Lesser från Breslau skrev en rapport med den meningen som den Kungliga Vetenskapliga Kommittén för Medicinsk Profession skrev under på. Denne professor var jude, givetvis. Men läsaren ska notera att rapporten var utgiven 1890, och att Domstolen själv aldrig hade någon sådan "experts" propaganda framför sig!

KAPITEL XIX

VAD AV DETTA?

UNDER min rättegång frågade jag det enda vittnet fört mot mig, Inspektör Kitchener, "Är du en Polisinspektör?"

Kitchener: "Ja."

Leese: "Är där några fall av barnamord nuförtiden som inte kan lösas?"

Kitchener: "Ja."

Leese: "Har det någon gång slagit dig att några av dem kan vara fall av ritualmord av judar?"

Domaren: "Om det hade, skulle han ha agerat utan bevis, och det har han ingen rätt till."

I förvissningen om att det är jobbet av poliskommissarien att först utreda och sen att samla bevis, och sen att agera uppå de bevisen,

ger jag här några fakta om nyare händelser vilka förefaller för mig att öppna upp det behövliga området för utredning. De är mordet i Chorlton, fallet med Lindberghs son och en egendomlig affär i Argentina.

1928. Chorlton, Manchester.

En skolpojke vid namn O'Donnell mördades den 1:a eller 2:a december, just före den judiska högtiden Chanukka, vilken högtidlighåller återerövrandet av Jerusalem av Mackabéerna.

Halsen hade blivit skuren; kroppen var tömd på blod; den upphittades på någon öde mark och det var anmärkningsvärt att det inte fanns något blod på pojkens kläder och händer. Det var en pöl av blod sju yards från kroppen. Skadan var förklarad av experter som inte varandes självförvållad. Ett polisvittne sade att kroppen tycktes ha blivit dragen längs gräset; undersökningsdomaren föreslog att någon hade tvättat pojkens händer.

Polisen var fullständigt gäckade; det var tydligt att jobbet inte var det av någon galning, utan att brottet var överlagt, och faktiskt var "det perfekta brottet." Domen vid den rättsliga undersökningen var öppen.

Affären var rapporterad i The Times, 3:e, 4:e och 6:e december 1928, och i endast den tidiga upplagan av numret 23:e februari, 1929; också i kvällstidningarna i Manchester, 6:e till 13:e december, 1928.

Min enda kommentar är att mordet inte kunde ha blivit utfört på platsen där kroppen var funnen, då pojkens kläder och händer inte var nedsölade med blod, indikerandes att pojken måste ha varit naken då halsen var skuren; därför var troligen lite blod tömt på marken några meter bort för att missleda poliskommissarierna.

Ritualmord har flertalet gånger blivit upptäckta med omständigheten att inget blod har blivit funnet på platsen där liket, blött vit, har blivit återfunnet.

1932. Lindberghfallet.

Överste Lindberghs son försvann den 1:a mars, 1932. Den judiska Purimfesten var den 22:a mars. Ett barns kropp var funnet den 12:e maj, död sedan minst två månader enligt experterna, med två frakturer på kraniet.

Jag kan inte se att det någon gång har blivit bevisat att kroppen funnen var den av Överste Lindberghs son. Det är sant att barnets kläder var identifierade, men 'kroppen' var bara ett skelett och 'identifieringen' av barnjungfrun, Betty Gow, var gjord i fråga om kläderna och i fråga om 'vridna tår.' (Vi måste komma ihåg att Tisza Eszlar-fallet, se sid. 30, var framtrölat med finandet och falska identifieringen av en kropp klädd i den mördade flickans kläder)

Charles Lindbergh, fadern, Amerikas flyghjälte, utsåg två judar, Salvatore Spitalo och Irving Bitz, som medlare mellan sig själv och ett gäng som låtsades att veta var hans son fanns. Purple Gang, heljudiskt och lett av en jude vid namn Fleischer, var föremålet för polisens granskning.

Till sist arresterades en tysk vid namn Hauptmann, och hela den Judiska Pressen i Amerika fördömde honom ett flertal gånger innan hans rättegång; faktiskt så var han slutligen befunnen "skyldig" på bevis som inte hade fått en hund hängd, och mötte sin död i elektriska stolen.

Den dömda mannen sade att Reilly, hans advokat, hade fört uppå honom hans öde genom att sabotera hans försvar; Reilly blev galen och begick självmord.

Hauptmann sade att mottagaren av lösensumman var Isador Fisch, en jude; men han hade dött.

Pöbeln av människor utanför dödshuset under Hauptmanns avrättning, skrek och skojade och skrattade i samma obscena stil som de kvinnliga vildarna över offren för giljotinen under Franska Revolutionen. Det var generellt betraktat i Amerika att Hitler, inte Hauptmann, hade blivit funnen skyldig!

Det är möjligt att Hauptmann betalades för att stjäla barnet, utan vetskapen om att det var frågan om en allt annat än vanlig kidnappning; och att pojken var avsedd för ritualsakt för Purim.

Det var Charles Lindberghs far som starkt hade motsatt sig upprättandet av bankerna inom Federal Reserve, sponsrade av mäktiga judiska intressen, och hade också fört till offentlighetens vetskap den omoraliska rundskrivelse av American Banking Association vilken föreskrev medlemsbankerna att åstadkomma deflation "för att åstadkomma en stringens i penningen hos era Gynnare." Detta, är det trott, kan ha bestämt valet av det oskyldiga barnet av den berömde Hon. Charles Lindberghs som offer.

1937. Argentina.

Den 28:e februari rapporterade Sunday Pictorial (London) att den två år gamle Eugenio Iraola hade blivit kidnappad och mördad för rituella syften; rubriken under vilket detta syntes var "Miljonärsbarn som Mänskligt Offer." Åtta arresteringar gjordes, inkluderat den av Ganceda Silva. Det nästa (och sista) vi hör om detta fall är i London Evening News den 24:e mars, som kort rapporterar: "Medan väntades åtal för kidnappning och mord, har Jose Gancedo hängt sig i sin cell i Dolores, Buenos Aires." Det, förstås, förenklade frågan! Det kan noteras att det tankeväckande namnet Silva redan hade blivit förlorat av den avlidne!

KAPITEL XX

IRRELEVANTA TANKAR

JAG SKRIVER detta kapitel i ett bemödande att avhandla och redovisa för den underliga attityd upptagen av icke-judar, ofta inflytelserikt folk, att störta fram för att skydda judarna, inte bara från ritualmordsanklagelsen, utan från anklagelser angående andra aktiviteter fientliga mot Civilisationerna i Väst.

Begrunda Protestbrevet signerat av ärkebiskopar, biskopar, adelsmän, domare, utgivare och professorer, vilket var sänt till The Times som visat på sid. 8 mot "återupplivandet" av Blodanklagelsen mot en jude i Kiev, 1911-13. Begrunda att rättegången mot de anklagade inte hade blivit gjord. Begrunda att ingen av undertecknarna skulle ha tyckt det lämpligt att ingripa i kursen av

rättvisan i ett främmande land på någons vägnar som inte var av brittisk skepnad. Ändå gjorde de det för en judes skull. Varför?

Här är ett annat yrkande: Mr. J. Hall Richardson rapporterar det på sid. 216-217 i sin bok, *From the City to Fleet Street* (S. Paul & Co., 1927). Han skriver om mordet av Jack the Ripper, och han säger:

"Det kan knappt bli trott att Metropolitan Police höll ledtråden till identifieringen av mördaren i deras egna händer och avsiktligt kastade bort den under personlig tillsyn av den dåvarande Poliskommissarien, Sir Charles Warren, som agerade i tron att antisemitiska kravaller möjligen skulle äga rum om ett visst stycke av förbannad skrivelse var tillåten att stå kvar på väggen."

Skrivelsen av mördaren: -- "Någon nyck av plötsligt infall hade fått honom att skriva uppå väggen denna mening: 'Judarna är inte folket att bli beskyllda för ingenting.'

"Jag har aldrig hört talas om att någon fotografisk dokumentation var gjord av denna inskrift, och då Stadspolisen kom för att höra om saken, var de förfasade över att deras kolleger i Metropolitan Force hade torkat bort vad som kunde ha varit en viktig del av indikerande bevis, som till vilken klass mördaren tillhörde."

Jag påstår inte att Jack the Ripper mordet var rituella; men att de var judiska verkar vara påvisat av ovan citerade paragrafer [7]. Ändå var ledtråden förbisedd och mördaren förblev på fri fot. I vilket annat fall skulle en sådan viktig del av bevis bli ignorerad, och hela samhällets intressen offras för en judes skull? Det är signifikativt att Sir Charles Warren inte bara var Distrikt Stormästare i Frimureri, 1891-5, utan faktiskt var grundaren av den första forskarlogen -- Quatuor Coronati. [8]

Är det en sorts masshypnos satt uppå folk som redan har, antingen medvetet eller omedvetet, accepterat någon sorts mental eller spirituellt underkastelse till judiskt inflytande? Är det kabbalistiskt?

Jag kan inte svara på frågan, men jag finner ingen annan förklaring till fördömandet i stor skala vilket är gjort av så många auktoritativa Britter mot dessa som har modet att träda fram och

framföra deras övertygelse att judarna har varit ansvariga för ritualmord av kristna. Jag vet att jag kommer att bli föremål för en långtgående tyfon av smädelse och ärekränkning mot vilket jag inte kommer att något försvar förutom innehållet av denna bok. Jag kan bara fråga dessa som känner sig tvingade att delta i kampanjen mot vad som felaktigt är kallat "antisemitism" att pausa och fråga sig själva om de verkligen är mentalt fria, eller om de är nästintill omedvetet styrda i deras avsedda handling av utomstående dogmer upptagna möjligen i deras ungdom under Gamla Testamentets läror, i vuxen ålder av Frimurarinflytande, eller av judiska böcker.

BIBLIOGRAFI AV ARBETEN SOM STÖDJER BLODANKLAGELSEN.

Acta Sanctorum. Detta är arbetet av Bollandisterna, som var en grupp av Jesuiter hängivna sig själva till historisk dokumentation mellan 1643 och 1883. Volymerna i vilka de dokumenterat olika ritualmord av judar är mestadels de skrivna på 1600-talet.

Histoire Universelle de l'Englise Catholique, av Abbé Rohrbacher (Gaume et Freres, 1845).

Lives of the Saints, av Alban Butler.

Dizionario Ecclesiastico, Vol. 64-66 (Semenario Peo-scire, Venedig, 1853-4).

Annales Ecclesiastici, ab 1198, sid. 568, av O. Raynaldus, 1753.
Dessa två tar itu med fallet om St. Simon av Trento.

Catholic Bulletin, augusti, 1916 (publicerad i Dublin, M. H. Gill & Sons).

Cahiers Romains, Katolsk skrift i Rom, 29:e november, 1913.

Acts and Monuments of the Church, av John Foxe, 1563.

A Short Demurrer to the Jewes long discontinued Remitter into England, av William Prynne, 1656.

Les Juifs devant l'Eglise et l' Histoire, av Rev. Father Constant.

Meine Antworten an die Rabbiner: Funf Briefe uber den Talmudismus und das Blut-Ritual der Juden, av August Rohling (1883), Domkyrkopräst av Katedralen i Prag.

La France Juive, av Edouard Drumont. Möjlig att erhålla från M. Petit, 12 rue Laugier, Paris 17. 70 francs.

Le Juif, le Judaïsme et la Judaisation des Peuples Chrétiens, av Gougenot des Mousseaux, Chevalier, 1886. Hela Kapitel VI är ägnat (till) ritualmord.

Le Mystère du Sang chez les Juifs de tous les Temps, av Henri Desportes, 1889 (Savine).

Le Crime Rituel chez les Juifs, av A. Monriot, 1914. Möjlig att erhålla från M. Petit, 12 rue Laugier, Paris 17. 10 francs. En strålande generell guide till hela frågan, med förord av Edouard Drumont. Det var Drumont som exponerade de judiska Panamaskandalerna.

Der Ritual Mord bei den Juden, av Eugen Brandt.

Ritual Morde, av Ottokar Stauff von der March (Hammer Verlag).

Judische Moral und Blut Mysterium, av A. Fern, 1927.

Der Ritual Mord, av G. Utikal. Denna bok är rekommenderad av Riksämbetet för Främjandet av Tysk Litteratur som "en sann nationell redogörelse av judiskt ritualmord."

Das Blut in Judischen Schriftum, av Dr. Bischoff, 1929.

Der Stürmer, Specialnummer om ritualmord, daterat maj, 1934, Nürnberg. Läsaren ska inte bli vanföreställd av den judiska hatkampanjen mot utgivaren av Der Stürmer. Ritualmordsnumret är ett betydande historiskt dokument.

The Jew, the Gypsy, and El Islam, av Sir Richard Burton, utgiven av W. H. Wilkins (Hutchinson, 1898).

Isabella of Spain, av W. T. Walsh, 1931 (Sheed & Ward), sid. 125, 439-468, och 628.

Referenser till andra källor i speciella fall av ritualmord är gjorda i texten beskrivandes dessa fall.

Till ovanstående lista skulle kunna bifogas ett nytt arbete avsett att rentvå judarna från Blodanklagelsen men som, åtminstone i min egen åsikt, tycks stödja den: -- The Ritual Murder Libel and the Jews, av C. Roth (Woburn Press, 1935)

Ett återgivande av ritualmordet på Ernst Winter i Konitz, Väst Preussen, 11 mars 1900. Ett stort antal judar kom till staden under dagen för mordet för att fara därifrån dagen efter detsamma, detta utan att ha uppvisat tecken på några andra sysslor där. Mordet ska ha begåtts hos slaktaren Moritz Levi, dit offret lurats av en ung judinna. Medverkande ska också de judiska slaktarna Haller från Tuchel, Hamburger från Schlochau, Eisenstedt från Prechlau, Rosenbaum från Ezersk samt Konitz judiske slaktare Heimann ha varit.

Fotnoter

[1] - I denna svenska utgåva används konsekvent Bibel 2000 i översättningen av bibelcitater/översättarens anmärkning.

[2] - JHVH är namnet på judarnas Gud i Bibeln. I judisk mytologi är Guds namn för heligt att uttala eller skriva i sin fullständiga form, och därför har endast konsonanterna i namnet antecknats i de religiösa skrifterna. Under århundradenas lopp har det rätta uttalet av dessa konsonanter gått förlorat, men vanligtvis tyds namnet som Jahve(h) eller Jehova(h), med avslutande stumt h i svensk översättning som därför oftast inte skrivs ut. I många bibelöversättningar, såväl svenska som utländska, ersätts Guds namn kort och gott som "HERREN" eftersom man inte längre vet den exakta innebörden av JHVH. (Jämför exempelvis Nya världens översättning av Den heliga skrift Psalm 83:18 med motsvarande Psalm 83:19 i den gängse svenska bibelöversättningen av 1917.) / svenske översättarens anmärkning.

[3] - Ernst Lissauer, 1882-1937. Hassgesang gegen England ("Hatsång mot England")

[4] - Judiska Påskhögtiden är detsamma som Pesach

[5] - Andreas eller Lukuas

[6] - Samaritanarna eller Kuthim på hebreiska

[7] - Jack the Ripper-morden på fem unga kvinnor, Mary Ann Nichols, Annie Chapman, Elizabeth Stride, Catherine Eddowes och Mary Jane Kelly, i stadsdelen Whitechapel i London, England, år 1888 är ett av historiens mest omskrivna och legendariska kriminalfall. Flertalet mer eller mindre tillförlitliga och bisarra teorier har lagts fram genom åren. Vad som är sant är att London under denna tid erfor en stor inflyttning från öst av polska och ryska judar av vilka många levde i och kring Whitechapel. Misstankar har funnits mot ett flertal judar som varandes troliga

Jack the Ripper, exempelvis Aaron Kosminski, Severin Antonovich Klosowski, John Pizer och David Cohen.

[8] - Nr. 2076

Exempel på andra arbeten av Arnold Spencer Leese:

The One-Humped Camel in Health and in Disease (1928)

Out of Step: Events in the Two Lives of an Anti-Jewish Camel-Doctor (1951)

PERSONINDEX

A

Abd-al-Aziz

Abd-al-Majid

Abou-el-Afieh, Mousa

Abraham

Abrahams, Israel

Agnes, Grevinna av Dreux

Albert

Alexander, D. L.

Algranati, Cesare

Ali, Mehemet

Andreas; Lukuas

Apollonius Molon

Apion

Arari, Aaron

Arari, Isaac

Arcand, Adrien

Artemion

Aventinus

B

Balfour, A. J.

Bary, Dr. Josef

Basnage

Baxa, Dr.

Beiliss, Menachem Mendel

Benediktus XIV, Påve; Prospero Lorenzo Lambertini

Bernstein, Max

Bischoff, Dr. Erich

Bitz, Irving

Brandt, Eugen

Brenz, Samuel Friedrich

Breolles, Huillard

Bretonia, Diego de

Budek

Burgel, Dr.

Burgos, Dr. Diego de

Burton, Sir Richard

Butler, Alban

C

Camondo, Greve

Cantipranus

Chapman, Annie

Chaucer, Geoffrey

Clemens XII, Påve; Lorenzo Corsini

Clemens XIII, Påve; Carlo della Torre di Rezzonico

Clemens XIV, Påve; Giovanni Vincenzo Antonio Ganganelli, Kardinal
Lorenzo

Cluverius

Cochelet, M.

Cohen, David

Comte de Suzannet

Constant, Rev. Fader

Cornaro, Flaminio

Covillas. Dr. Juan de

Cox, J. C.

Creagh, Fader

Cremieux

Cristoforo, St.

D

D' Avila, Jean

Daube, Helmuth

Deer, G.

Desportes, Henri

Dio Cassius

Disraeli, Benjamin

Dominiculus, St.

Dorsey, G. A.

Drach, Chevalier Paul Louis Bernard

Drumont, Edouard

E

Eddowes, Catherine

Edvard I, Edvard I av England

Eisenstedt

Entabi, Yakoub el

Erbmann, Joshua

Ester

Estevan, Helgon Juna de

F

Fader Thomas av Sardinien, Padre Tomaso

Farkhi, Aslan

Fathal, Mourad el

Feltro, Jean de

Fern, A.

Fernando, Kung; Ferdinand II av Aragonien

Filip II August av Frankrike

Finn, Miss C. M.

Fisch, Isador

Fleischer

Flacius, M.

Foligno, de Hananel

Foxe, John

Frank, Dr.

Frank, J. J.

Frater Perdurabo

Fredrik II

G

G. Mr.

Garcia Manso, Ruy

Georgio, Giovanni de

Goldschmidt

Gow, Betty

Grafton, R.

Greaves-Lord, Justice

Gregorius X, Påve; Tebaldo Visconti

Gregorius, XIII, Påve; Ugo Boncompagni

Gregorius XVI, Påve; Bartolomeo Alberto Cappellari, Mauro

Grunwald, Max

H

Hacke, Severin

Haller

Haman

Hamburger

Hamont, M. P.-N.

Harold

Hauptmann, Bruno

Heimann

Henrik III, Henrik III av England

Herschko

Hertzog

Higdon, R.

Hilsner, Leopold

Hitler, Adolf

Howald, Karl

Hruza, Agnes; Anezka Hruzova

Hueta, Sebastian de

Hugh av Lincoln, St.

Huszmann

Hyamson

I

Ibrahim

Innocentius II, Påve; Gregorio Papareschi

Innocentius IV, Påve; Sinibaldo Fieschi

Iraola, Eugenio

Isabel, Drottning; Isabella I av Kastilien

Isak

J

Jack the Ripper, Jack Uppskäraren

Joppin; Copinus

Joutchinski, Andrei

Jubainville, A. de

K

Kaspar, Martha

Kelly, Mary Jane

Kessler, Karl

Kirchner, Paul Christian

Kitchener, Inspektör

Kitto, Rev. J.

Klima, Maria

Klosowski, Severin Antonovich; George Chapman

Kosminski, Aaron

Kouzmine, J. O.

Kozorotov

Krassowsky

Kristus, Jesus

L

L' Armoricaïn, Guillaume

L' Armoricaïn, Rigord

Laurent, Achille

Lazare, Bernard

Lea. Dr. H. C.

Leese, Arnold Spencer

Lenin; Vladimir Iljitj Uljanov

Leo XIII, Påve; Gioacchino Vincenzo Raffaele Luigi Pecci

Lesser, Dr. Edmond

Levi, Moritz

Levi, Raphael

Lindbergh, Charles

Lindbergh, Charles Augustus Jr.

Lissauer, Ernst

Locker-Lampson, Oliver

Loeb, Dr.

Lorenzino, St.

Ludvig IX

Luther, Martin

M

Macalister, R. A. S.

Marcellus II, P ve; Marcello Cervini degli Spannochi

Maria, Jungfru

Marlowe

Martin V, P ve; Oddone Colonna

Masaryk, Tomas

Master Therion

Mendoza, Kardinal

Metternich

Merry del Val, Kardinal; Rafael Merry de Val y Zulueta

Meyer

Meyer, Kurt

Meyer, Paulus

Mikoulissky, Prins Etienne de

Monniot, Albert

Montefiore, Moses

Gougenot des Mousseaux, Chevalier Henri-Roger

Mun, Richard

Munck

Münster, Sebastian

N

Neofyte

Netchvoldov, Alexandre

Nichols, Mary Ann

Nicolaus V, Påve; Tommaso Parentucelli

O

O' Donnell

Orczy, Baron Bela

Oxner, Andreas; Anderl Oxner von Rinn; St. Andreas av Rinn

P

Pasha, Yusuf

Pauler, Theodor

Paulus III, Påve; Alessandro Farnese

Pawlow

Pena, Antonio de la

Peschak

Pikulski

Pius IX, Påve; Giovanni Maria Mastai-Ferretti

Pius VII, Påve; Barnaba Niccolo Maria Luigi Chiaramonti

Pizer, John

Posidonius

Pranaitis, Fader

Prynne, William

Pulet, Isaac de

Q

R

Ratti-Menton, Comte

Raynaldus, Odericus; Rinaldi, Odorico

Reiley

Reilley

Reinach, Baron Jacques

Reinach, Theodore

Reiszmänn

"Rex"

Richard av Pontoise, St.
Richardson, J. Hall
Robert
Rodriguez Carnejo, Dr. Anton
Rohling, August
Rohrbacher
Rosebery, Greve
Rosenbaum
Rosenbaum
Roth, Cecil
Rothschild, Solomon
Rudolf av Bern, St.

S

Salis de Brescia, Jean de
Sant Estevan, Alvaro de
Santispiritus, Juan de
Scharf, Maurice
Schelling, de
Schiffermann
Selig, Jacob
Serafinovicz
Sikorski
Silva, Ganceda; Gancedo, Jose

Simon av Trento, St.

Sixtus IV, Påve; Francesco della Rovere

Sixtus V, Påve; Felice Peretti di Montalto

Sleeman, W. H.

Sokrates

Solymosi, Esther

Solymosi, Fru

Spina, de Alonzo

Spitale, Salvatore

Stambouli, Aaron

Stauf von der March, Ottokar

Strack, H. L.

Streicher, Julius

Stride, Elizabeth

Suliman

Sutton, Manners

T

Tcheberiak, Genia

Tcheberiak, Valentina

Theobald av Cambridge

Thiers. M.

Torquemada

Traill, H. D.

Tristan av Avila, Dr.

Trithemius. Abbot J.

Turbe, William

U

Utikal, G.

V

Vacandard, Abbé

Vayol, Hans

Vela, Rodrigo

Velarde Caraballo, Concepcion

Vincent av Beauvais

W

Wagenseil

Walsh, W. T.

Warren, Sir Charles

Wassermann, Solomon

Weiss, Bernhard

Werner av Oberwesel, St.

Wilkins, W. H.

William av Norwich, St.

Winter, Ernst

Wolf, Lucien

Wolfkan av Regensburg

X

Xerxes

y

Yuce

Z

Zourloff